

12te Aarg.

1881.

21de Bind.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af A. Thronsen.

15de Januar — 1ste Hefte.

Decorah, Iowa.

Vaa Udgiverens Forlag.

Trykt i den Norske Synodes Bogtrykkeri.

Entered at the Post-Office at Decorah as 2nd class matter.

„For Hjemmet“

et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

Det indeholder et afvejlende og omhyggelig udvalgt Kæsestof, bestaaende af historiske Skildringer, Efterretninger om Opfindelser og Opdagelser, Missionsberetninger, Reisebeskrivelser, Skildringer af Lande og Folk, Dyre- og Planteliv samt

Fortællinger, Digte, Gaader og Blandinger.

Det udkommer med to Aar i Omflag to Gange om Maanedes (15de og 30te) og koster \$2.00 (til Norge og Danmark \$2.25) om Aaret i Forstud. Dermed er ogsaa Portoen betalt. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa de 7de frit. Penge sendes helst i Money Orders, Drafts (helst paa Chicago) eller Registered Letters, da Posterne ikke overalt ere sikre. Nye Subskribenter behage at melde sig snarest muligt.

Adresse: **R. Thronsen**, Drawer 14, Decorah, Iowa.

Vil man benytte anden Mands Hjælp til at indsende Penge, da se til at Vedkommende er paalidelig.

7 forudbetalte Exemplarer sendes 1 Aar for \$12.00.

Ældre Bind af „For Hjemmet“, se sidste Side.

N. S. Hasjel har et fuldstændigt Uplag af gode Grocerivarer, fra norsk Lørfisk til fransk Sultetoi. Godt Udvalg af Stentoi, Glasvarer og Lamper — Cigaar, Tobak og Fiber — Kolonialvarer, Specier, preleveret Frugt og Fisk, Fedevarer, Fiskevarer og Travarer, samt Mel og Kreaturfoder; Alt til Dagens billigste Priser.

Decorah, Iowa.

Indhold af 18de Bind (1879 II.) af „For Hjemmet“.

„Kun dagligdags er al din Dont“. — Eugenotterne som Galeislaaver. — Japaneserne. — Den gamle Thepotte. — Brev til Lagard fra en tyrkisk Kadi. — Sokrates's Fængsel og Død. — Strøtanke. — Føderne i Konstantinopel. — Gaader og Oplosninger. — Blandinger. — Pater Klemens. — Buggejang. — Gustav Basas Historie. — Prinds Louis Napoleon falden. — Møllen og Bekkene. — Jordflodens Indre. — Siv Gud Wren. — Til Ungdommen. — Smaa historiske Notitser. — Den gamle Mand og Præsten. — Læsefrugter — Ved det døde Hav. — Hvad hedte den barmhjertige Samaritan? — Soonen i rette Tid. — Washington's Majimer. — Rimbreve fra navnkundige Mænd. — Insjekternes Muffelstyrke. — Verdenspostvæsenet. — Benedetto Marcelli. — Fra Madagaskar — Til Belysning af en Anekdote, som fortælles om Pascal. — Mærkelige Tal. — Evang. lutherisk Folketalender, anmeldt. — Til Professor M. J. Monrad. — John Maynard.

Bindet bestaar af 12 Hefter, 356 Sider, samt Titelblad og Register og sendes portofrit for \$1.00.

R. Thronsen,

Dr. 14, Decorah, Iowa.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

12te Aarg.

15de Januar 1881.

1ste Hefte.

I Land i Quebec *).

— — Om Aftenen begyndte det at brise paa, og snart passerede vi den store S Anticosti og kom ind i den store St. Lawrenceflod, Udlobet for Jordens mægtigste Ferskvandsøer.

De første 15@ 20 Mile fra Mundingen ere Bredderne vilde og bjergfulde, især hvad den nordlige Side angaar, men efter som man kommer høiere op i Floden, antage Omgivelsene et venligere Udseende. Bredderne sænke sig, blive mere og mere bebyggede, og snart ser det ud, som om man seilede i en Gade, thi fra det lille Badested Reviere du loup, der ligger 50 til 60 Mile fra Mundingen, ligger Hus ved Hus paa begge Bredder helt op til Quebec. Farten opad Floden er meget interessant, paa begge Sider sees Rækker af smaa nette hvidmalede Huse, bag hvilke følgende Agre og Enge strække sig ind i Landet, saa langt Diet kan naa, og som undertiden afbrydes af smaa, malerist beliggende Landsbyer, medens overalt paa selve Floden mødes mægtige Flaader af alle Nationers Skibe, der ile til eller fra de rige Stæder høiere oppe. Jo længere man kommer op i Floden desto livligere bliver Færd-

selen. Hvert Dieblit passerer man de forskjelligste Seilere, Flod-Dampskibe, Rægtterpramme, Seil- og Robaade. Strømmen er meget strid, og har man den imod, er der som oftest intet Andet at gjøre end at lade Ankeret falde og oppebie Strømmens Skiften. Den sidste Strækning blev Korvetten slæbt op af et Dampskib, men selv da var det til enkelte Tider næsten umuligt at overvinde Strømmen. Endelig høiede vi om en Odde paa Flodens sydlige Bred, og foran os havde vi det imponerende Syn af Quebec, paa hvis Havn vi ankrede den 2den Juli efter 36 Dages Seilads fra Brest.

Quebec er bygget paa Toppen og Straaningen af en flere hundrede Fod høi Klippe, hvorved Byen faar et meget imponerende og storartet Udseende. Dette Indtryk forøges endnu mere derved, at de offentlige Bygninger ere tækkede med Zink, som paa Grund af Luftens Torhed i lang Tid bevarer sin Glans, og naar Maanens eller den dalende Sols Straaler beskinne de mange Tage, Kupper og Spir, der hæve sig op over Byen, skulde man fristes til at tro sig midt

*) Ara „Et Drlogstogt til Kanada“. Af norsk Søluitnant N. A. Larsen.

inde i Eventyrets Verden foran en Stad af Soid. Paa Toppen af Klippen Cape Diamond, der rager høit op over Byen og Omegnen, ligger et stærkt Fort, 333 Fod over Floden. Paa Grund af denne dets beherskende Beliggenhed og dets betydelige Farsvarsmidler er Duebecs Citadel en af Verdens stærkeste Fæstninger.

Duebecs Havn, der dannes ved den lille Biflod St. Charles Forening med Lawrencefloden, frembyder en stor Søhavns Liv og Larm. Næsten alle Nationer ere her repræsenterede, og dette Liv, denne Færdsel paa Havn og Strand maa nødvendigvis tiltale Beskueren. Uafbrudt krydse Floddampskibe og Seilere i alle mulige Retninger. Der kommer en mægtig Sommerflaade passet af et Snes kraftige Stovhuggere, som lystigt lade sine Sange lyde, thi de se Maalet foran sig, og snart faa de Kønnen for flere Maaneders haarde Arbejde; her ankrer et stort Fartoi, hvis Udseende strax betegner det som Emigrantsskib. Langs dets Kæling sees blege og lidende Ansigter, der med forventningsfulde Miner betragte dette Land, som herefter skal være deres Hjem. Rejsens Besværligheder ere nu endte, men hvormange Bekymringer, hvormange Kampe vente dem ikke endnu, inden deres Forhaabninger opfyldes? De Yngre betragte Fremtiden med Freidighed og skue muntert ned paa de uvante Scener, medens de Eldres bekymrede Blikke forraade Frygt for det Kommende og Anger over at have forladt sine Fædres gamle Jord (?). Man kan ikke uden Medlidenhed iagttage disse Grupper, som forledte enten af havefugte Mennesker eller af deres egne falske Forhaabninger rides bort fra vante Forhold for her i fremmede Egne at friste en ny, som oftest sorgelig Tilværelse(?). Hvor ofte møder man ikke i Duebecs Gader ulukkelige Bæsenere, der, efterat have dels

paa Reisen dels ved Bedragere tilfat den lille Sum, som de medbragte fra Hjemmet, nu med Taarer i Øinene gaa til de forskjellige Skibsførere forat bede om gratis Tilbagerejse til det gamle Hjem.

Behageligt er det for Nordmanden at se sig omkring paa Duebecs Havn, thi overalt sees Fødelandets velkendte Farver. Var det ikke paa Grund af det fremmede Liv, det fremmede Sprog og de uvante Bygningsformer, skulde man fristes til at tro sig i en norsk Havn, thi Natur og Klima ere næsten som hjemme, og ofte hører man desuden det hjemlige Sprog. Af alle fremmede Nationer har Norge ogsaa den livligste Trafik med Kanada; i Aaret 1853 blev Duebec kun anløbet af 47 i norske Skibe, ti Aar senere af 150.

Duebec ligger omtrent 80 Mile fra Lawrenceflodens Munding, og er delt i to Dele: den øvre og den nedre By. Den sidste af disse er opført paa en smal Landstrimmel, der strækker sig langs Foden af Klipperne, men netop paa Grund af dens ringe Udstrækning er hver Plet af den værdifuld, thi her foregaar al Handelsstrafik. Her sees overalt kun Værfter, Postplads, Bathuse, Magasiner o. s. v., og her er overalt Travlhed og Bevægelse.

Strax man sætter Foden i Land, opdager man, at man er i et Stovland, thi ikke alene ligger Floden fuld af Sommer, som indlades i de forskjellige Fartøier, ikke alene ere Husene for det Meste opførte af Træ, men endog Brolægningen i Gaderne bestaar kun af dette Material. Husene ere her opførte uden Orden og skilte fra hverandere ved trange og krogede Gader. Langs Foden af Klipperne løber en lang, smal Gade, som næsten er en halv Mil lang, og her er Anledning til at betragte et rigt og broget Liv. Her mødes den forunderligste Sammenblanding af Sprog og Stammer, af

Dragter og Farver: den ibenholtfarvede Neger, den gulbrune Squaw og den lysfarvede smukke Kanadierinde. Sømmænd af alle Nationer, Handelskommiser, Skovhuggere, Emigranter og blandede Stammer fare forbi hverandre i idel Aktivitet. Quebecs Befolkning er stærkt blandet med franske Kanadier, og næsten overalt, især blandt de lavere Klasser, høres det franske Sprog, hvilket jo ogsaa er ganske naturligt, da England kun siden Aaret 1759 har havt denne gamle franske Koloni i sin Besiddelse.

Den øvre By er indesluttet af Befæstninger, men mere aaben og regelmæssig bebygget. Man kommer til den ved at gaa opad en steil og krum Basse med uregelmæssige Trappetrin paa Siderne. Her findes mange interessante Punkter: Citadellei, Esplanaden, Guvernørens Have, den gamle romersk-katholske Kathedral og de mangfoldige andre Kirker og Kapeller, da her hersker den fuldstændigste Tolerance i religiøs Henseende. Et Punkt, som besøges af alle Reisende, ligger strax vestenfor Citadellet. Det er Abrahams Sletter, hvor Kanadas Stjæbne blev bestemt, thi her stod i 1759 det blodige Slag, hvor de Engelske under General Wolfe ved Krigslist overvandt de Franske, som derved tabte denne Provinds, der siden Aaret 1680 havde været i deres Besiddelse*). Baade Wolfe og de Franskes tapre Chef, Marquis de Montcalm faldt i Slaget. Stedet, hvor Wolfe fandt Heltedøden, er betegnet ved en høj Søile, som bærer en Hjelm og et Sværd, og paa hvis Fod man læser den simple Inscription:

HERE DIED WOLFE
VICTORIOUS.

*) Se „For Hjemmet“, 6te Bind (1872) Side 372.

Ifke uden Interesse betragter man denne Valplads, der endnu har det samme golde og udhævede Udseende, som da Slaget stod, og dette Monument, der minder om den Mand, om hvem Pitt i det engelske Parlament sagde, at man maatte gaa tilbage til den ældste Historie forat finde en Heltegjerning som den af Wolfe udførte.

Fra Quebecs Mure eller fra Esplanaden, hvorfra Floden og den nedre By overstues, har man den herligste Udsigt, en Udsigt som vanskelig har sin Lige. Rundt om har man en storartet Forening af Fjelde, Dale og Sletter, nedenfor sig den mægtige Flod med alt sit brogede og travle Liv, som hvert Dieblit antager nye Skikkelser, over paa den anden Bred ser man den smukke, malerisk beliggende By Point Levi med sine smagfulde Villaer og sin uafbrudte Samsærdjel med Quebec, til Venstre har man det prægtige Montmorency Vandfald, omgivet af den herligste Natur, til Høire det stærke Citadel, som stolt og truende behersker det omliggende Land og nedenunder sig den nedre By med sit forunderlige og forvirrede Udseende.

Quebec er Markedet for Ottawas uhyre Trædistrikter og fører derfor storartede Trælastforretninger og et betydeligt Skibsbyggeri. Aarligt løbe circa 50 Skibe af forskjellige Størrelser af Stabelen, og der udføres Skovprodukter til et Beløb af 6@7 Millioner Dollars. Hvert Aar anløbes Havnen af 14@1600 Skibe, som alle forlade den med fuld Ladning, og endnu mange flere kunde finde Beskæftigelse. Byen vøjer derfor stadigt i Rigdom og Folkemængde, omend dens Fremmskridt ikke ere saa raske, som Tilfældet er med Byerne vestenfor.

Trælasttrafikken (the lumber trade) i Kanada og Ny-Brunsvig foregaar i en utrolig Skala. Det er den dristigste og mest spekulative af alle Kanadiernes

Foretagender. Uhyre Kapitaler sættes ved den i Omløb, og saalænge Skovene række til i en ny Koloni, indtager Agerbruget kun en underordnet Rang. Agerbrugerens rolige og ensformige Tilværelse, hvor Arbeidet alene er afhængig af Aarstiderne, falder ikke saaledes i Kanadiernes Smag som det fri, halvvilde Liv i Skovene, hvor alle deres Aands- og Legemskræfter paafordres, og hvor den Duelligste og Driftigste bliver den Første. Haabet om stor Gevinst i kort Tid bringer dem til taalmodig at udholde de største Farer og Besværligheder, thi de haabe, at efter de triste Vinterdage, tilbragte i Skovene, skal komme det korte, men muntre Ophold i Byerne. Naar Sommerlaaderne ere bragte til Quebec, hæver Skoghuggeren en rund Sum paa en Gang og begiver sig derpaa i Land, ledsaget af de samme Følelser som Matrosen efter en lang Reise, og begge begynde et Liv uden Fortid og Fremtid. Kun kort varer imidlertid denne Udflugt, snart ere Sommerne tomte, og hurtigt gaar det atter op til Skovene, hvor den kommende Vinter igjen finder Skoghuggeren begravet.

Utallige ere de Besværligheder, som han er underkastet. Da det naaste ikke vil være uden Interesse, ville vi efter en engeltf Beskrivelse følge ham paa hans Vej fra Skoven til Quebec.

Naar Stedet for Skoghugsten er valgt, sendes nogle faa Mænd i en Kano (en indianst Vaad af Birkebark uden nogenformhelt Metalforstøtning) forat skære det saakalte Bæbergæs, der tørres og bringes sammen for at tjene som Foder for Kvæget, der er nødvendigt for at slæbe Sommeret fra Huggestedet til Strømmen. Ved Vinterens Frembrud samle Skoghuggerne sig i større Antal, og Alt er da Larm og Livlighed. De gaa i Partier, omtrent 30 Mand i hvert, un-

der en Formands Ledelse. Hvert Parti bestemmer sin Sommerplads og opfører sin Bolig, primitiv som de første Kolonistens Blokhuse. Her bo disse Mænd i denne Egns lange strenge Vinter, mange Mile fra andre Mennesker, fuldkommen afskaarne fra al Forbindelse med det civiliserede Liv, men dog ligesaa tilfredse, som om de boede midt i Civilisationens Glæder. Deres Føde bestaar for det Meste af saltede Provisioner, og deres fornemste Drik er The. Det vil sikkert interessere Total-Afholdsforenningen at vide, at stærke Drikke ere aldeles forbudte Varer, og at disse Bildnissets haardsøre Sønner, hvis Liv — som Amfibiets — snart tilbringes i Skoven, snart ved Vandfaldene, aldrig nyde stærkere Drik end The, men denne brygges eller rettere koges saa stærk som muligt, saa at den, som de selv sige, „kan flaa Huden af en Voffelunge“. Nu begynder Huggsten. Uagtet Sommerhuggerne have stor Færdighed i at haandtere sine Vær, medtager det dog næsten tre Kvarter forat sælde et stort Træ. Efterat det er styrket omkuldb, og Grenene ere afhugne, tager en anden Afdeling fat paa at hugge det firkantet og til Stokke af forskjellige Længder, hvorpaa det slæbes hen til Flodleierne for der at oppebie Vaarens Komme. Undertiden hænder det, at Loveiret ikke skaffer tilstrækkeligt Vand, Stokkene ligger da tørre i Flodfængene, og Skoghuggerens Arbeide er spildt. Bliver der imidlertid Vand nok, føres Stokkene nedad mod Havet, men uafbrudt paafordres Vogternes Opmærksomhed, forat de ikke skulle stoppes. Overalt er Larm og Bevægelse, medens et stort Antal Stokke drive afsted, da de som oftest have en lang Distance at gennemfare, forinden de kunne sammenflaades. Ofte fremkommer en Sammenstuvning eller en ufrivillig Laas derved, at enkelte Stokke

stoppes ved en eller anden ubetydelig Hindring, de følgende søge at smutte under, men enkelte Dele af dem blive stikkende op over Vandet, og mod disse farer nu hele den efterfølgende Mæsse. Barrieren forsøges hvert Dieblit, og Skovhuggerne staa bestrøttede, thi de se hele deres Forretning stoppet, og Vanstæligheden voxer uafbrudt, thi den hele Kanal er opfyldt af Hundreder af Stokke, der ligge stablede ovenpaa og mellem hverandre paa den mest indviklede Maade. Flodens Vand hober sig op bagenfor Stængslet, baner sig Veie gennem eller tumler som en vred Fos over Mt. En saadan Sammenstuvning er noget af det Besværligste, som kan hænde Skovhuggeren. En eller anden dristig og raff Yngling, som higer efter at vinde sine Kammeraters Bifald og Beundring, løber da med Øren i Haanden ud paa denne kaotiske Tømmermasse forat opdage Oprindelsen til denne Standsning. Efterat have fundet den, søger han ved at hugge en Stok over og ved at forandre Kræfternes Retning at bortrydde Hindringen, man horer hans Øres regelmæssige Hug over Vandets Larm, derpaa en Knagen i Tømmeret, Dele af Massen begynder at forandre sin Stilling, — et Tordenbrag, og hele Barrieren tumler affted i alle mulige Retninger. Over denne hopper nu Ynglingen fra Stok til Stok, synker med den ene, hæver sig med den anden og undgaar et Slag af den tredie, indtil han modtages i Land af sine Kammeraters Bifald og Jubel. Eller ogsaa kan det hænde, at den Rejsende, som Maaneder eller Aar senere ror opad den rolige Flod, ser et lidet graat Træfors mellem Breddens Busse og Blomster, han ved da, at her har en eller anden kjæk ung Mand fundet sin Grav.

Naar nu Stoffene har naaet den Del af Floden, hvor der er tilstrækkeligt Vand

og ingen Hindringer, forenes de til Smaaflaader med omtrent 20 Tømmerstokke i hver, hvilke navigeres hver for sig, saalænge Floden ikke har tilstrækkelig Bredde, men som forenes, naar man har Plads nok. Forhen lod man Tømmerstokkene tumle nedad Vandfaldene, som de selv vilde, for senere at samles igjen, men herved forringedes Gevinsten betydeligt, da mangfoldige af dem ødelagdes ved denne voldsomme Nedfart og bleve saa godt som værdiløse. Af denne Grund bleve Glidebaner (slides) indrettede, og betydelige Fordele ere vundne derved. En saadan Bane er et sakraat Plan, hvis Bund og Sider ere belagte med Tømmer, hvorigennem der slippes saameget Vand, at Flaaderne kunne flyde. De ere udgravede gennem Klipperne i Nærheden af Vandfaldene, og deres Hældning afhænger naturligvis af de lokale Omstændigheder. Undertiden er det en lang, steil Bakke, undertiden mange jmaa med Mellemrum. Ved Hjælp af disse Baner saa Stoffene en jevn og sikker Nedfart istedetfor nedad Fosens perpendicularære Fald. Ved Enden af en saadan Glidebane og besæftet til samme ligger en bevægelig Stokkegrime, som forandrer de nedfarende Flaaders Retning, hvorved de forhindres fra at styrte ned i Vandet og skylle sine Besætninger af. Forinden disse Tømmerbaner kom istand, kunde Flaaderne ofte først Aaret efter Hugsten naa Quebec og blive udfibede, og endnu medtager Rejsen ofte flere Maanedes Besætningerne indrette sig derpaa ligesom Matrosen i sit Skib, Flaaderne forsynes med Proviant, Seil, Gang-Spil o. s. v., som er nødvendigt til Farten, og der opføres Smaahuse paa dem til Opholdssted for Mandfabet.

Flaaderne føres nu af Vind og Strøm mod sit Bestemmelsessted, men endnu ere ikke Skovhuggerens Besværligheder endte,

thi ofte hænder det, at Floden, efterat have været seilbar mange Mile, frembyder Hindringer, som nøder dem til at adskille Flaaderne og navigere hver af dens Dele for sig. Saaledes vedblives med uafbrudt Sammenføjning og Afstillelse, Medfart gjennem Glidebanerne og nedad stærke Strømninger, som ere egne for de amerikanske Floder, og som ofte kunne være flere Mile lange. Sommerflaaderne fare nedad disse rapids, de knage, sukke, høie sig og sno sig, naar Bølgerne vasse over dem, saa en Fremmed maa tro, at de blive til Splinter, men de komme paany frem af det skummende Vand uden Havari. Endelig er den sidste af disse Strømninger passeret, og Skobhuggeren ser omjæder foran sig Cape Diamond med Quebecs Citadel.

Opholdet i Quebec var meget behageligt, da Enhver dersteds gjorde Sit til, at man kun skulde medtage tilfredsstillende Minder. Overalt blev Korvettens Officierer og øvrige Besætning vist den største Grad af Forekommenhed og Gjæstfrihed, de mange der stationerede Officere kappedes i at vise Opmærksomhed, og i deres forskellige Messer afløstes den ene Fæst af den anden. Men især hidrog den norsk-svenske Korsul, Friherre Falkenberg, og et Par i Quebec bosiddende norske Familier til at gjøre Opholdet behageligt og interessant; ved flere Udflugter, som de foranstaltede, viste de os enkelte af de mange storartede og smukke Scener og Naturfænomener i Omegnen, blandt hvilke især maa nævnes Montmorency Vandfald og de naturlige Trapper (the natural steps).

Montmorency Vandfald er omtrent en halv Miles Veie østenfor Quebec, og Turen derhen er meget interessant, da Veien slynger sig langs Kanten af Lawrenceflodens høie Bred, hvorfra man har den smukkeste Udsigt over

den mægtige Flod med Den Orleans i Baggrunden, over Quebec og Point Levi. Rundt om ser man den frodigste Vegetation, nette Villaer og smaa Landsbyer, hvor Alt endnu er fransk. Vandfaldet fremkommer ved den lille Flod Montmorency's Forening med St. Lawrence, da dens Veie ligger 260 Fod høiere end Hovedflodens, hvorfor den tilsidst gjør et perpendikulært (d. e. lodret) Fald. Denne Fos er omtrent 60 Fod høiere end det bekendte Vandfald ved Niagara, hvis Overlegenhed ligger i dens uhyre Vandmasse og store Bredde. Paa den ene Side er opført en liden Altan, som hænger ud over Faldet, og hvorfra de Besøgende kunne se Floden trænge sig ud gjennem en snever Kløft, som den har dannet ved langt og uafbrudt Arbeide, og styrte sig ned i Dybet, hvor den taber sig i hvide Røgster. Hist og her træffer den paa fremspringende Klippestykker, hvorved der midt i den store daanes mangfoldige smaa Fosse, som bestinnede af Solen fremvise de smukkeste Regnbuefarver. Vandet brusker og larmer, saa man næsten umuligt kan forstaa hinanden, og et Par Musikanter, der vare medbragte fra Quebec, forsøgte forgjæves at overdøve dens kraftige Røst. Strax ovenfor Vandfaldet sees paa begge Sider af Floden Levninger af en Hængebro, som brast, idet en Vogn, hvori 3 Personer, passerede derover. Alt styrtede dieblikkelig ned ad den næsten 300 Fod høie Fos og knustes til Atomer.

En halv Fjerdingsovei ovenfor dette Vandfald findes et andet mærkverdigt Naturfænomener. Det er de saakaldte "natural steps". Klippegrunden, hvorover Floden Montmorency løber, bestaar af utallige Lag af Kalksten af forskjellig Tykkelse fra 1 Linie til 2@3 Fod. Efter lang Anstrengelse har Floden dannet en Rende i disse, hvorigjennem den

iler ned mod St. Lawrence. Lagene ere derved sonderbrudte og vise sig som mangfoldige Trappetrin af forskjellig Høide, der hæve sig det ene over det andet. Bruddene ere overalt perpendikulære paa Flodleiet, og Trinnene have derved antaget en saa regelmæssig Form, at de snarere synes at være et Verk af Menneskehænder end af Naturen. Man kan stige nedad Trin efter Trin, indtil det sidste besyldes af Vandet, og fremdeles ser man Lagene trappesformigt fortsættes nede i dette, indtil de forsvinde i den mørke Flod. Den omgivende skovrige Natur og Stedets dybe Ensomhed gjør Scenen meget imponerende.

Montreal.

Efter et Par ræget behagelige Uger i Quebec skulde Korvetten netop forlade Kanada og atter stævne hjemad, da en Kommitte, udsendt af Montreals Handelsstand, kom ombord for at opfordre Chefen til ikke at forlade Landet uden at have besøgt denne By. Indbydelsen blev naturligvis modtaget, et Dampskib sendtes ned forat slæbe Korvetten, og atter begyndte den maleriske Fart opad den mægtige Flod. Paa begge Sider ser man store vidtstrakte Sletter, der tilsidst tabe sig i den blaa, dunkle Klipperegion i det Fjerne, og hist og her titte smukke Farme frem, halvt skjulte af den omgivende frodige Vegetation, medens denne landlige Ro ofte afbrydes af hurtigt opblomstrende Smaaahyer langs Flodens Bred. De mange forskjellige Seil- og Dampskibe som passere snart samme, snart modsatte Veie, og de mægtige Lommerflaader, som langsomt glide ned mod Quebec, bevise noksom, at man færdes paa den kanadiske Handels Pulsaaere. Til sidst passeredes Den St. Helen, med hvis Batteri Korvetten veglede Hilsen, og Ankeret faldt paa Montreals Havn, der var opfyldt af

Baade af alle Slags, hvis Besætninger med megen Nysgjerrighed betragtede det for Montreal saa sjeldne Syn af en Drølogsmand.

Montreal, paa Sydsiden af den ved Floderne St. Lawrence og Ottawas Forening dannede Ø af samme Navn, er en smuk opblomstrende By med mange anseelige Bygninger, Jernstøberier, Skibs værfter og Fabrikker af forskjellig Art. Sammenlignet med Quebec har den et meget mere regelmæssigt Udseende, og blev ogsaa anlagt et halvt Aarhundrede senere. Den tiltager aarligt og i større Grad end Quebec, og Norges Skibsfart paa Montreal voger stadig. I Aaret 1858 blev dette Sted ikke besøgt af et eneste norsk Skib, i 1864 allerede af 30. Ligesom Quebec har Montreal et meget fransk Præg, overalt høres det franske Sprog og i de ældre Dele af Staden have Gaderne endnu beholdt sine Navne efter katolske Helgener.

Saa vel i Quebec som især her blev Korvetten fra Morgen til Aften besøgt af en Mængde Nysgjerrige. Alt skulde besees fra Chefens Kabin til Baadsmændens Hellegat, og komisk var det ofte at høre Matroserne paa et forunderligt Engelsk tilfredsstille den kvindelige Nysgjerrighed. I Montreal ligesom Quebec blev den største Grad af Forekommenhed og Gæstfrihed vist de norske Gæster. Strax efter Ankomsten kom en Deputation ombord forat ønske velkommen, og det korte Ophold blev vel benyttet. Byens Borgmester, Præsidenten i Handelskollegiet m. fl. førte Gæsterne omkring til Byens og dens Omegns Severdigheder. De to første af disse, den ene Kunstens den anden Naturens Verk, ere: det hæmpemæssige Ingeniørarbejde Victoria broen, som strax ovenfor Montreal forener Flodens tvende Bredder, og den forunderlige stærke

Strømning et Par Mile ovenfor Staden, som efter den lille By Lachine, hvor den begynder, har faaet Navn af Lachine-Rapids.

Victoriabroen er omtrent 2 engelske Mile lang; Planen til den skyldes de bekjendte engelske Ingeniører Stephenson og Ross, men dens vanskelige Opførelse, der medtog 7 Aar, fra 1853 til 1860, overdroges til Englænderen James Hodges. Den bestaar af en stor, firkantet Tunnel af Jernplader, gennem hvilken Jernbanen føres, og hviler paa begge Endepillerne og paa mangfoldige kolossale Murpiller, opførte i selve Floden, over hvis Flade den hæver sig i en betydelig Høide, saa at selv meget store Fartøier kunne passere under dens Buer. Det, som mest besøerliggjorde Opførelsen, og mod hvilket Broen aarlig har store Kampe at bestaa, er Isen, som om Foraaret i store Mængder kommer nedad Floden med en tilhøneladende aldeles uimodstaaelig Kraft. Imidlertid har den nu i mange Aar staaet sin Prøve, og Pillerne have vist sig tilstrækkelig stærke. Prindsen af Wales, som i 1860 besøgte Kanada, inddrev den sidste Nagle.

Fra Broen gik det med Jernbanen til Lachine for derfra med Dampskib at gaa nedad „the rapids“. En stor Del af Montreals Beboere, saavel Damer som Herrer, deltog i Farten. Netop som det 3 Etager høie Floddampskib skulde begynde sit Løb, havde man foran sig en meget interessant kanadisk Scene, idet nemlig en liden Flaade af indianiske Kanoer stak ud fra Lachine for at sætte over til den modsatte Bred af Floden, alle bemandede med Rødhuder, der uder Sang og Munterhed kraftigt brugte sine Aarer mod den stærke Strøm og Vind. Fuldblodsindianere vare de neppe, det syntes deres civiliserede Dragt at modstige; virkelige Indianere ere meget

sjældne at se i Byerne, og hvad der gives det Navn er blandede Stammer, som aldeles ikke have noget Vidt ved sig, men som meget fredssommeligt frembyde sine Arbejder tilsalgs.

De allerede tidligere omtalte nordamerikanske Birkebarckanoer ere smukke Exemplarer af primitiv Baadbygning. De fandtes netop af samme Form og Bygning, da Fransmanden Jacques Cartier i Aaret 1534 gik opad St. Lawrencefloden for første Gang for at finde en Nordvestpassage til China. Formen af disse Baade gjøres af hvidt Cedertæ og beklædes med Birkebarck. Delene synes eller bindes sammen, og Sammenføiningerne gjøres vandtætte, ved at de lappes med tyk Gummi. De ere af forskjellig Dannelselse og undertiden prydede med farvede Ornamente, og ere meget stærke, uagtet deres store Lethed. En Mand kan uden Vanskelighed bære en saadan Kano, stor nok til at rumme flere Personer.

De forunderlige Fænomener, som kaldes rapids, ere stærke Strømninger („Stryk“) eller rettere jevne Vaskethold, over hvilke Floden løber, og som med Forsigtighed kunne passeres nedad. Mellem Byerne Montreal og Kingston findes mange saadanne, men den, som er vanskeligst at befare, og som ser farligst ud, er Lachine Rapids, som af alle er Flodens Udløb nærmest. Forat komme opad igen har man været nødt til at grave en Række Kanaler med Sluseværker.

Dampskibet nærmede sig den voldsomme og farlige Strøm, Braadsjerne saaes at tørne brusende mod de mange Skær og Klippestykker, som hindrede dem i deres Løb, medens man hist og her saa Vandet danne mægtige Hvirbler. Den gamle, erfarne Løds greb Rattet og understøttedes af Reserverorgjængere, og Kapteinen indtog sin Plads færdig til

veiblikkelig at signalere til Massinen. Skibet styrkede sig i den brusende Strøm, hævede sig op og ned, rullede fra den ene Side til den anden og arbejdede, som om det var i svær Sø midt i det aabne Ocean. Undertiden synes man at ile mod et Skær, som mørkt og truende rager op over Bølgenes hvide Skum, — Landdrættet holdes tilbage, dog i næste Dieblis er det passeret, og Skibet har en ganske modsat Kurs. Efter nogle faa Minutteres Forløb havde vi passeret den frogede Kanal og befandt os atter i roligt Vand. Farten nedad var meget forunderlig, og den svage Bevidsthed om Fare, som Enhver, der første Gang gjør Turen, nødvendigvis maa have, gjorde den mere spændende. Langt nede saaes Victoriabroen, hvis Buer syntes at være saa nær Vandet, at man umuligt skulde kunne komme under dem, men den hævdede sig hurtig, efter som vi kom den nærmere, og snart efter laa Skibet fortvæiet ved en af Montreals Brygger.

Samme Aften gav Byens Handelsstand en Middag for Korvettens Officierer. Den store Spisosal i Hotellet „St. Lawrence Hall“ var opfyldt af et talrigt Selskab, bestaaende af Montreals merkantile og militære Honoratiorees. Saalen var smagfuldt dekoreret med Norges, Sveriges, Englands og Frankrigs Nationalslag, og paa Bæggen ligesom Indgangsdøren var paa et Skjold anbragt det engelske, norske og kanadiske Vaaben, over hvilke man læste Mottoet: „Land skal med med Lov bygges“. Over Indgangen stod Inscriptionen: „Velkommen til Montreal“.

Middagen var udsøgt og overflodig, og Taffelmusikken udførtes af et talrigt militært Musikkorps, som for Anledning havde indøvet mange norske Melodier. Præsidenten i Handelskollegiet havde Forsædet og udbragte de forskjellige

Skaaler for Dronning Victoria, for den norske-svenske Konge, for Armee og Marine, for de norske Gjæster og tilsidst efter en længere Tale, ofte afbrudt af Bærternes Bisald, for Handelsens heldige Fremgang mellem Norge og Kanada. Efterat have tilbragt flere Timer ved Middagsbordet, reiste man sig endelig, og de norske Officierer vendte tilbage til sit Skib, hvor der under Festen var givet Salut og afbrændt Fyrværkeri.

Den 19de Juli, efter 2 Dages Ophold, forlod Korvetten Montreal, idet den hilste med Salut og Hurraraab, der besvaredes kraftigt og vedvarende af den talrige Mennehemasse, som fra Brygger og Vaade iagttog Afreisen. Saalænge Byen var i Sigte saaes en uafbrudt Svingen med Hatte og Lommetorklæder, og et Par af Bærterne fra den foregaaende Dag fulgte Korvetten et langt Stykke for endnu en Stund at udhale Afstedsoieblikket. Høfligheden gik endog saa vidt, at de ved Middagen i Hotellet benyttede Dekorationer den paafølgende Morgen bleve sendte ombord som Foræring.

Efter et kort Ophold i Quebec stævnedes Korvetten atter mod det atlantiske Ocean, hvilket den med Hurtighed nærmede sig til, da Vinden var gunstig. Udenfor Den St. Paul maatte den opholde sig et Par Dage paa Grund af Bindstille, en af de ubehageligste Omstændigheder, som kan møde et Seilskib. Heldigvis varede det ikke længe; snart efter fik den Landjending af det vigtige Punkt Kap Race og begyndte Farten over Atlanterhavet.

Kap Race er Sydostspytten af Newfoundland og er saaledes den Del af Nord-Amerika, som er Europa nærmest. For Amerika kom i Telegraforbinding med Europa, var dette Sted meget vigtigt, thi her var Endepunktet for det magtige Telegrafsystem, som strækker sig gjen-

nem hele Amerika, og alle Dampskibe, som gik mellem Europa og New-York eller andre Stæder i de forenede Stater, anløb stedse dette Punkt forat afgive eller modtage de sidste Nyheder. Den amerikanske Presse holdt her Smaafartøier, som praiede alle kommende eller gaaende Dampskibe, forat disse saa lidet som muligt skulde forsinkes i sin Rute. Naar saaledes et Dampskib forlod Irland forat gaa til New-York, var det 7 Dage senere under

Kap Race, derjom ingen uforudseede Hindringer vare indtrufne; der aflevede det sine sidste europæiske Efterretninger, som med Telegrafen sendtes hele Amerika rundt, og Nyhederne vare gamle, naar Dampskibet 3@4 Dage derefter indtraf i New York. Det samme var Tilfældet, naar det igjen forlod Amerika. Forhen saa man derfor sjelden en amerikansk Avis, uden at man fandt en Artikel deri med Overskriften: Sidste Nyheder fra Europa over Kap Race.

Familien Høllringen.

En Fortælling af Eugenia von Maklaff.

Første Kapitel.

F o r b u n d e t.

Stov og Mark stod frisk og grøn i Baarens første Skjønhed; det var anden Pintsedag. Fra Kirketaarnet i Høllringen, en Landsby i en af Lyfflands frugtbareste Provinser, lød Klokkens alvorlige Stemme og kaldte Menigheden til Herrens Hus. Paa Kirkegaarden stod søndagsklædte Folk og talte sammen, indtil Orgelets første Toner kaldte dem ind. Alt havde idag et festligt Udseende. Hvert Hus i Landsbysen var pyntet med Maigrønt; Kirkeporten, Alteret, Prækestolen og den herstabelige Stol var ogsaa udsmykket paa denne Maade, ja endog de gamle Billeder i Kirken. — Trods dette festlige, ydre Præg var Kirken temmelig tom, og desværre var dette næsten bestandig Tilfældet ved Gudstjenesten i Høllringen.

Bed den af Portene til Slotsghaven, der vendte ud mod Kirkegaarden stode to unge Mænd og to endnu yngre Piger og raadsloge, om de skulde gaa i Kirke, eller om det ikke var bedre at benytte den smukke Morgen til en Spadsertur.

„Den gamle Præst taler ikke efter min Smag“, sagde den ældste af dem, en ung Mand med ilfulde brune Dine og ædle, skønt skarpe Ansigtstræk, „han taler saa langsomt og ensformigt, at jeg næsten ikke kan holde ud at høre ham.“

„Jeg kan heller ikke være opmærksom“, sagde en omtret 16aarig Pige, der blomstrede som en Rose, „jeg tænker paa hundrede andre Ting, medens han taler; lad os heller spadserere, Veiret er saa deiligt. Hvad siger du, Gerhard?“

Den Tiltalte, en høj, rank ung Mand paa 18 Aar, med blondt, krollet Haar og blaa Dine, syntes ikke ret at vide, hvad han skulde svare. „Jeg har mest Lyst til at spadserere“, sagde han endelig, „men mon det er ret at følge sin Lyst?“

„Jeg ved dog mere end en Søn og Helligdag, du ikke er gaaet i Kirke“, svarede den Forstnævnte, der hedde Rudolf, „hvorfor er din Samvittighed mere forsømt idag?“

„Maaske fordi Kirken her i Hjemmet tiltaler mig mere end de andre“, sagde denne undvigende.

„Tgaar var vi der jo allesammen, vi

har altsaa gjort vor Pligt", mente Rudolf.

„Og hverken Far eller Mor gaa did idag“, sagde Mathilde, den unge Pige, der havde talt før.

„Nei, for min Skyld skal I ikke gjøre det“, sagde Gerhard eftergivende, „naar I saameget hellere vil spadserere, vil jeg ikke være til Hinder. Hvad mener du, Hildegard, du har slet ikke sagt Noget?“

Den Tiltalte, den Yngste i Selskabet, en fjortenaarig, lys Pige med barnlige Træk, stod noget borte fra de Andre og plukkede paa et Høgeblad. Hun rødmede, da de Andre saa paa hende for at høre hendes Mening og sagde, uden at se op: „Jeg synes, det er urigtigt ikke at gaa i Kirke, især paa en Pintsedag, og hvad maa Folk tænke, naar de se os vende om?“

„Det er mig ganske ligegyldigt; hvad kommer det dem ved, hvad vi gjøre?“ — svarede Mathilde lidt spodsk.

Gerhard lagde venlig Haanden paa sin yngste Søsters Skulder: „Jeg er i Grunden ogsaa af din Mening Hilda“, sagde han, „men en Spadsertur er dog en meget uskyldig Fornøielse, og forskriften haade Sjæl og Legeme. Kom kun med, hvem ved, hvorlænge dette deilige Veir varer, desuden maa Rudolf og jeg snart afsted.“

Den unge Pige kæmpede oienstjnlig med sig selv, men hun havde ondt for at afflaa sin hjære Broder Noget, især naar han talte om Afsted. Han besejrede den sidste Modstand i hendes Samvittighed, og hun fulgte langsomt efter de Andre, der vendte tilbage gennem Haven. Saalænge hun hørte Orgeltonerne og Klokkelangen, kunde hun ikke komme i den glade, sorgløse Stemning, der giver en saadan Spadsertur dens største Behagelighed, men efterhaanden ophørte dette, og Stilheden afbrødes kun af Fuglenes

Sang og Insekternes Summen; hendes Lehsagere talte muntert med hinanden, og som hun saadan vandrede afsted mellem blomstrende Buske og Vaarblomster med den klare blaa Himmel over sig, forsvandt Livlene, og hun følte sig glad og lykkelig.

Slottet Hellsdringen var nylig blevet disse unge Menneskers Hjem. Præsident von Hellsdringen, Gerhards, Mathildes og Hildegards Fader, havde for saa Uger siden taget Afsted fra Statens Tjeneste for selv at overtage Bestyrelsen af sine Godsfer, der vare blevne bortforpagtede efter hans Faders Død. Han fandt her et stort Felt for sin Virksomhed, thi mange Ting vare meget forføjte. Selve Slottet var fra det 15de Aarhundrede; det var egentlig bygget i Borgstil med et høit, rundt Taarn, men en senere Tilbygning havde forandret dets oprindelige Form. Det laa paa et lidet, terrasformet Bjerg og ragede høit op over Husene i Landsbyen, hvorfra det adskiltes ved en bred Boldgrav. Smukke, gamle Træer prydede Volden, og engelske Parkanlæg strakte sig langt ud til den modsatte Side. Slottet havde tre Etager; Familien havde valgt Mellemetagerne til Behoelssværelser, og da disse kun af og til havde været benyttede før, saa havde Fru von Hellsdringen meget at indrette og ordne, og heri stode hendes Dotre hende trolig bi.

Efterat Rudolf og Gerhard vare komne hjem til Pintsje, vare de rigtignok den største Del af Dagen sammen med dem, men det saa hun gjerne, thi hun fandt, at ogsaa de havde godt af at tage sig nogle Dages Ferie.

De unge Piger kunde saaledes ret nyde Godt af den Glæde at være sammen med Brodrene. Rudolf var næsten som en Broder for dem; han var Søn af Præsidentens eneste Søster, som havde været

gift med en Officer og, ligesom sin Mand, var død tidlig. Indtil sit 9de Aar blev han opdraget hos sin Farfader, en gammel, tapper Militær, Welling af en af de Emigrant-Familier, som for Religionens Skyld forlode sit Fædreland. Den gamle General de Beaufort var en Mand med strenge Grundfætninger og af en meget haard, men ridderlig Karakter. For Gud, Kongen og Fædreland oprede han gjerne Alt og at opretholde sit Navns og sin Stands Ære var hans Livs Formaal. Disse Grundfætninger havde han tidlig stræbt at indpode i den lille Rudolf; de vare faldne i god Jord, og da Rudolf ved Bedstefaderens Død, kom til sin Onkel Hællbringen, var han en mærkvaerdig selvstændig, karakterfast Gut, meget ivrig i Alt, hvad han foretog sig, meget begavet og ædelmodig, men umættelig ærgjerrig. Han var kun lidt over et Aar ældre end Gerhard og blev undervist sammen med denne, hvis bløde Sind og eftergivende Karakter gjerne underørnede sig Rudolfs faste Willie.

Vore unge Spadserende skyndte sig ikke; der var saa meget at se paa og tale om. Gerhard lagde Planer til at forstjønne Haven, og fik ivrig Medhold af Mathilde.

Rudolf angreb deres Fdeer med praktiske Grunde, og Hildegard var blevet noget tilbage for at plukke de smukkeste Markblomster, hun kunde finde. Ved Siden af hende opholdt sig jævdanlig det fænte Medlem af Selskabet, en brun, luvret Hønsenhund, Gerhard's Eiendom og uadskillige Kammerat, som han havde givet Navnet „Harald“. De vare nu komne til Bækken, der snoede sig gjennem Barken, og hvor en Træstamme tjente til Overgang.

„Se, Hilda“, sagde Gerhard, „hvor deilig klart Vandet er, og hvor Stenene

paa Bunden glimre, næsten som Diamanter.“

Hun blev staaende, medens Mathilde gik ud paa den farlige Bro. Denne skulde naturligvis være den første til at vise sit Mod og gik dristigt ud paa den vaklende Stamme, der var begroet med fugtigt Mos og derfor glat at gaa paa. Hun gik hurtig og modig til midt ud paa den, men her vaklede hun og var utvivlsomt styrket i Vandet, dersom ikke Rudolf uden Betænkning var sprunget ud i Bækken, der forøvrigt kun naaede ham til Knæerne. Han rakte sin Stof op til hende, og ved at holde den, kom hun lykkelig over til den anden Bred.

„Man maa nok først vænne sig til saadanne Broer“, sagde hun og traat Veiret dybt.

Hildegard blev lidt angst og bleg, da hun saa sin Søster vakle, men hun tog Mod til sig og fulgte efter. Det blev meget lettere for hende, thi Gerhard gik lige bag hende, og Rudolf holdt sig nede i Vandet, til hun var kommen over.

Denne lille Fare tjente kun til at forhøje deres Glæde af Luren. De to unge Mænd, som nylig havde læst amerikanste Skov- og Søhistorier, fordybede sig med Begeistring i saadanne Scener.

„Hvor det maa være interessant, at streife gjennem Urskovene“, sagde Rudolf, „hvert Dieblit faar man Veilighed til at overvinde Farer; Legemet kommer til at føle noget af sin oprindelige Styrke, og Landen mødes af nye overraskende Skjønheder.“

„Og hverken Jernbaner eller Fabrikker forstyrre Naturens Stilhed og Poesi“, tilføiede Gerhard.

„Jeg vil engang didhen, det koste, hvad det vil“, forsikrede Rudolf.

„Hvor lykkelige I ere“, sagde Mathilde, „det Onske kan I maaske faa op-

fyldt; men for os er det meget vanskeliggere; jeg vilde ogsaa saa gjerne derhen."

"Da maatte du rigtignok være forbedret paa mange Sæd!" svarede Rudolf.
"Reiser, der er forbundne med Sæd og Farer, ere kun for Mænd."

"Hvor kan du sige det?" sagde Mathilde lidt fornærmet, "er vi da bare skabte for Hverdagslivet? — du har jo slet ikke prøvet vore Kræfter!"

Han saa paa hende, hendes store brune Dine Lyfte af Mod og Bestemtbed, hendes Kinder glødede, den hurtige elastiske Gang røbede Villiekraft. Hun saa vidunderlig smuk ud.

"Jeg tror dig istand til flere Opoffrelser end mange andre Kvinder", sagde han noget jagtere, "du kan Alt, hvad du vil."

Hendes Ansigt lyfte af stille Triumf.
"Ja, jeg kan, og jeg ved ogsaa, at vi Kvinder kan udholde mere end Mændene tro."

"Men det passer sig ikke for Eder."

"Ikke? — Vil du drage snevne Grændser for os, du, der synes, at hele Verden ikke er stor nok. Du er ret en Egoist!"

"Alt i Naturen har sine bestemte Love", svarede han. "Du kan ikke bo der, hvor Ornen bygger Rede."

"Men jeg har Ornens Natur! Jeg synes, det er meget lettere at herske end at adlyde."

"Og dog er det din Lod at lyde."

"Ikke min mere end ethvert andet Menneskes", sagde hun heftig, "jeg adlyder kun, hvor jeg vil."

Han saa alvorlig paa hende, hun rødmede, fneb Væberne sammen og taug.

De gik tausere videre henad Veien, der bugtede sig mellem blomstrende Gledetræer, grønne Marker og frodige Agre, og det varede ikke længe, saa var denne lille Dissonants glemmt.

"Jeg vilde ønske", begyndte Rudolf,

"at man kunde frigjøre sig fra denne Tidens Blodagtighed med alle dens smaa Hensyn. Man yder den uvilkaarlig sin Tribut og bliver et ligesaa almindeligt Væsen som alle andre, uden selvstændig Eiendommelighed, uden Handlekraft. Kun det Menneske er istand til at udrette noget virkelig Stort, der kan glemme sig selv og ofre sig selv og sine Tilboieligheder for et høiere Formaal."

"For Exempel ofre sit Liv for en Ven", sagde Gerhard halvt alvorligt, halvt spøgende, "det gjorde Moras Ven for Tyrannen Dionysus, det var da vel et stort Offer."

Rudolf værdigede ham ikke Svar; Mathilde greb Ordet: "Der ligger en stor Tilfredsstillelse i at bringe et Offer og overvinde sig selv. Jeg vilde ønske, at jeg kunde bringe det til, at Jngen anede mine indre Følelser og til at synes munter, om jeg var aldrig saa bedrøvet."

Saaledes tale altid unge, romanti Piger!" faldt Rudolf ind; "det klinger overordentlig interessant, men duer ikke; derved overvinder du kun Smertens Ytringer, ikke Smerten selv, der snarere føles dybere da. Nei, det Rigtigste er, at anvende alle sine Kræfter for at holde Sjælen i saadan Ligevægt, at hverken Glæde eller Smerte kan overvælde den; da behøver man aldrig at ville synes noget Andet end det, man er."

"Men, man kan dog ikke vise Alverden sine Følelser!" raabte Mathilde, "mit indre Liv skal Jngen trænge ind i!"

"Heller ikke din Broder?" spurgte Gerhard og saa skjelmst paa hende.

Hun rødmede, lidt misfornøiet, men tilføiede et Dieblit efter venligt: "En sand Ven behøver ikke at spørge den anden, hvorledes det ser ud i hans Sjæl, han aner det og sympathiserer dermed."

"Saameget er idetmindste vist", sagde Rudolf, "at Livets største Tillokkelser be-

staar i dets Kampe; Intet er kjedeligere end et jævnt Filisterliv.“

„J ere to urolige Mander“, mente Gerhard, „jeg holder mig til det Jevne, det er kun i Livets store Spørgsmaal, det gjælder at vise, hvad man er, og man kan jo roligt vente, til de komme. Hvad mener du Hildegard?“

Hildegard havde hørt til i Tausshed; hun fordybede sig ikke gjerne i Betragtninger over Kampe og Sorger; der kom Angst over hende derved, thi hun følte, at hun ikke havde Kraft nok til at bære dem. Hun havde lagt Haanden paa Brystet, der bar hun en Talisman, som Ingen kjendte uden hun selv. Det var et lidet Kors, hun havde faaet som Barn af sin Gudmøder og baaret i Hemmelighed i flere Aar. Hun vidste vel endnu ikke tilfulde, hvad den korsfæstede Frelser var, og vilde være for hende, men hun elskede ham med oprigtig, inderlig Kjærlighed. Hun gif med alle sine Sorger til denne sin kjære Herre Jesus, og han hjalp hende altid i hendes Nød. Da hun nu hørte saameget om Sorger og Selvoervindelse, trykkede hun Korset fast op til sig og tænkte: „Jeg formaar Intet, men du vil nok hjælpe mig!“ — og da Gerhard spurgte hende, fik hun Laarer i Dinene og svarede kun:

„Jeg vilde blot ønske, vi altid kunde være sammen, saaledes som nu.“

„Der sagde du et sandt Ord, Søster“, svarede han, „i Grunden faa vi det aldrig bedre end nu, men man kan nu ikke lade være at drømme om Fremtiden.“

De gif atter en Stund taus og kom ind i en deilig duftende Bøgestov. Solen skinnede gennem det prægtige Løvtag over dem og kastede sine Straaler paa det bløde Mos ved deres Fodder, der var dækket med alstensk Skovblomster. Da Stoven aabnede sig, saa de i kort Afstand Maalet for deres Spadsejrtur, en Kloster-

ruin, der laa paa en Høide og tog sig prægtigt ud i den varme Solstinsbelysning. Det hele Selskab standsede uvilkaarlig for at glæde sig ved dette smukke Syn. Gerhard var den, der talte først.

„Gid det himmelske Lys kunde belyse Mennesket, som Solen belyser Naturen“, sagde han tankefuld.

„Er det Poesi?“ — spurgte Rudolf smilende.

„Maaske“, svarede han, „og maaske ikke. Er ikke Menneskets Sjæl en Afglands af Guds?“

„Jo visseelig“, svarede Rudolf.

„Poesi eller Sandhed altsaa, hvad du vil. Hvad var Verden uden Gud, Naturen uden Sol, Menneskets Tale uden Sandhed, Hverdagslivet uden Poesi? Ligesom Guds Aand giver Skabningen Liv, og Solen Kraft og Betsignelse, — saaledes er Sandheden det guddommelige Lys i Menneskehjertet, og Poesien Sjælen i Virkeligheden.“

Begge Sofstrene saa bifaldende paa deres Broder, Hildegard ikke uden Beundring, thi han var hendes Ideal. „Du har altid Ret“, hviiste hun, „ogsaa før, da du sagde, at Intet var saa skjont som at ofre sit Liv for en Ven.“ Det havde krænket hende, at Rudolf slet ikke havde agtet paa Gerhards Ord dengang.

„Sagde du ikke nylig, Hilda“, svarede han spogende, „at det var skjonnest at dø for Fædrelandet eller for sit Folk, ligesom den sidste Mohitaner.“

„Jo“, indvendte hun nølsende, „men det er dog endnu skjonnere at dø for en Ven.“

„Du stifter hurtigt Idealer“, sagde Mathilde, „jeg er trofastere end du, og holder fremdeles paa den sidste Mohitaner.“

„Lad ham fare, Mathilde“, lo Gerhard, „gjør heller som Hildegard og hold dig til den sidste Hældringer.“

„Den sidste, Gerhard?“ — spurgte Mathilde bebreidende og lidt sorgmodig, „hvorfor vil du altid være den sidste?“

„Det er mere poetisk“, sagde Rudolf spøgende, „og I har jo netop hørt, at han elsker Poesien. Forøvrigt lever han her i en sød Skuffelse, og det er det bedste Bevis paa, hvor ulogisk det er, naar han paastaar, at man paa engang kan hylde baade Poesi og Sandhed. Han glemmer jo Fætter Kurt, hvergang han omtaler sig selv, som den sidste af sin Stamme?“

„Ikke forsærlig;“ faldt Gerhard ind og rødmede.

„Nei, min Ven“, sagde Rudolf for- mildende; „ikke forsærlig. Men det hænder dig dog oftere, har jeg ikke Ret?“

Gerhard lo og lagde sin Arm om Rudolfs Skulder, som han plejede, thi han var den højeste af dem. Saaledes gik de opad den noget stenede Fodsti til Ruinen, medens Pigerne foretrak at gaa i Græsset og sprang foran dem, lette som et Par Raadyr. De naaede snart Toppen. Nogle opskræmte Alliker hilste dem skrigen. De udsøgte sig et styggesuldt Sted og lejrede sig i Græsset for at hvile ud efter den noget anstrengende Gang. Alt var stille omkring dem, en Torbist surrede undertiden forbi, og Svallerne, som havde sine Neder i Muren, fløj frem og tilbage; der syntes ikke at være et Menneske foruden dem heroppe, og dog havde menneskelige Væsener opslaaet sin Bolig i de forfaldne Ruiner. I Kjelderhøvelvingerne, mellem Grus og Kviste, boede nogle forkomne Stakler, man vidste hverken, hvor de hørte til, eller hvorfra de kom; paa Zigeunervis fristede de Livet ved Betleri, og naar der forekom Typerier eller Ildbrand i Eggen, saa faldt sædvanlig Mistanken paa dem, skjønt de næsten aldrig bleve grebne paa frisk Gjærning.

Det var Skyggesiden ved den iøvrigt

saa tiltrækkende Ruin, og Mathilde og Hildegard vovede sig kun hidop, ledsaget af sin Fader eller Brødrene. thi Røgtet og Indbildningen havde gjort, at disse stakkels Folks Nærhed forekom dem endnu uhyggeligere, end det i Virkeligheden var. Endogsaa nu kastede Hildegard først et skj Blik paa Kjelderkluggen, før hun vendte sig til den smukke Udsigt, som laa for dem. Hun bedrog sig ikke, hendes Die mødte et andet, mørkt, uroligt Die, og strax efter viste der sig en pjaltet Kone, som bad om en Almisse, medens nogle skj smudsige Børn smuttede bag en Pille og igjen forsvandt. Rudolf tog sin Pung op og vilde hurtigt affærdige dem med en liden Gave, Gerhard derimod havde Fornøielse af at spørge hende ud. Udtrykket i hendes Ansigt var ikke tiltalende, hun saa forkommen ud indvendig som udvendig. Han sendte hende endelig afsted med en forholdsvis rig Gave og fik til Gjengæld tusinde Betsignelser.

„Hvor kan du nu indlade dig med saadanne Folk?“ jagde Rudolf.

„Ingen bekjurer sig om de Stakler“, svarede Gerhard. „De bo heroppe sammen med Alliker og Ravne. Hvad Under, om de antage disses Natur?“

„Forsøg engang at virke paa dem!“ raabte Rudolf ironisk.

„Jeg vilde gjerne, om jeg kunde det, men jeg mangler Udholdenhed her, som i mange andre gode Ting.“ En liden Skj formørkede hans Pande, men da Ingen gik videre ind paa Samtalen, og han lod sit Blik glide over den vide, frugtbare Slette ved sine Fødder, forsvandt den snart og gav Plads for hans sædvanlige klare og venlige Udtryk. Det var virkelig ogsaa et henrivende Panorama, som laa udbredt for dem denne herlige Foraarsdag. Den vestlige Horizont blev begrændset af den fjerne Bjergkjædes bløde, bølgeformede Linier; hist

og her laa smaa Landsbhyer, hvis Taarne og Tage glimrede i Solskinnet; i Nord saa man Provindsens velbekjendte Hovedstad med dens høie Dome.

„Erindrer du alle de Steder, man kan se herfra, Hildegard?“ spurgte Gerhard sin Yndlingsføster, der sad ved hans Fodder; „jeg fortalte dig det forrige Aar.“

„Javist“, svarte hun venlig, og begyndte at regne dem op. Hun havde ikke glemt dem og fik et Hjærtegn til Belønning. „Men du har ikke holdt dit Løfte, Gerhard, at gaa en Fodtur i Bjergene med os. Du maa virkelig gjøre det i Sommer.“

„Det skulde være morsomt!“ raabte Mathilde.

„J ere saa flinke til at gaa“, svarede Gerhard, „at man nok kunde vove det med Jer. Fader har bedre Tid nu, jeg skal se til at sætte det igjennem, før jeg reiser.“

Begge Søstrene vare meget lykkelige ved Udsigten hertil og byggede alleslags Lustkasteller. Gerhard istemte en Sang; han havde en vakker Tenor og var overhovedet født Sanger. Rudolf og Søstrene saaldt snart ind, og de friske Stemmer lod smukt i den rene Løft. Den ene Sang afloste den anden. Dybt og fuldt lod Klokkerne fra Landsbhyerne op til dem, og Klangerne smeltede harmonist sammen, indtil den dode bort i Luften. Hildegard følte igjen Braadden i sin Samvittighed; hun vilde saa gjerne have vidst, hvad Gerhard tænkte. Han laa udstrakt saa lang, han var, og saa drømmende og noget alvorlig op mod Himlen. En Tidlang talte Jngen af dem. Rudolf var staaet op og syntes ivrigt beskæftiget med at undersøge, hvorledes et Hylde træ kunde fæste Rodder i Muren, Mathilde lod Vinene glide hen over Sletterne. Da endelig det sidste Klokke-

slag hørte op, og den forrige Stilhed omgav dem, sagde Rudolf, idet han pegede paa Hyldebuxten:

„Synes J ikke, at dette lille Træ er et Mønster paa Udholdenhed?“

Gerhard reiste sig for at betragte Træet. „Sandelig, det er al Tæe værd“, sagde han, „det fortjener vor fulde Anerkjendelse. Det er en værdig Stjoldbrager for de forhenværende Beboere af disse Bjerge, der ogsaa i Stilhed stundede mod Himlen. Mathilde, huffer du Jndskriften paa Abbedens Segl, som vi nylig fandt i Slotsarkivet, eller har du allerede glemt det Latín, jeg har lært dig?“

„O, nei“ svarede hun, „det var „per cruce[m] ad lucem“.“

„Gjennem Kors[et] til Lyset“, oversatte Rudolf. „det synes at være alle jordiske Ting[es] Lov. Kors er jo ensbetydende med Modgang, Nød, Smerte og Mørke i Sjælen. Først efter Natten følger Morgen[en].“

„Og først efter Striden Seier, der kroner Kampens Nøie. Saa kunde det ogsaa hede: Kors[et] er Veien til Livsens Krone“ tilføiede Gerhard.

„Gid jeg ogsaa kunde kæmpe“, raabte Mathilde, „det er kjedeligt, naar den ene Dag gaar som den anden.“

„Du vilde vel kun kæmpe, for at blive kronet“, sagde Rudolf.

„Jeg vilde kæmpe af Lyst til Kamp“, svarede hun med straalende Mine, uden at agte paa hans Jndvending.

„Al, nei“, sagde Hildegard, „er ikke Solskin behageligere end Storm og Regn, og Fred bedre end Strid?“

„Det forstaar du ikke endnu“, mente Mathilde, som om hun var trængt ind i Erfaringens Dybder, „lige[om] Naturen aldrig er smukkere end efter et Uveir, saa er ogsaa Freden sødest efter Kampen.“

„Jeg er dog nysgjerrig efter at hende

den Kampplads, du engang vil udføge dig"; sagde Gerhard.

Hun svarede ikke, men hendes livlige Træl tydede paa den Begeistring, hvormed hun omfattede denne Tanke.

„Stal vi ikke besøge Ruinen?" spurgte Hildegard efter en Pause. „Det er allerede sent, vi maa snart vende hjem."

Alle vare enige heri; Rudolf aabnede Døren, og de gik op paa Muren. De kom ind i en stor Hal, baaret af slanke Piller, men Taget var borte, og paa Gulvet vorede der Ukrudt. Det havde været Klosterets Kirke. Paa den ene Side saa man tomme Dørhængsler, som havde ført ind til Munkenes Celler, mangfoldige Smaabukske eller forkrøblede Træer bredte sig ud der og gav det øde Sted en vis malerisk Ynde.

De eneste Prydelser, som vare blevne tilbage i Kirken, var nogle Gravstene, og ovenover dem et simpelt Sten-Krusifik, samt tæt ved Døren en Statue af St. Petrus, som var slemt medtaget af Tiden og Veiret.

Rudolf anstrængte sig forgjæves med at udtyde Indskrifterne paa Stenene. Mathilde streifede omkring overalt efter nye Opdagelser, og Gerhard stod tankfuld i den ene Vindusforhængning og saa paa disse Levninger af jordisk Storhed og Hlid. Hildegard gik hen til ham.

„Mon der ikke menes Kristi Kors i Munkenes Valgsprog og ikke Kors i den Betydning, Rudolf mente?" spurgte hun lidt fornyet.

Gerhard saa venligt paa hende. „Du har vist Ret, Søster. Hvorledes kommer du ellers paa den Tanke?"

„Vi hørte forrige Langfredag i Byen en meget smuk Præken over Kristi Kors. Jeg tænkte paa den for lidt siden, og da blev Valgsproget mig klart. Mathilde, erindrer du den sidste Langfredagspræken?"

„Ikke rigtig", svarede Mathilde, „hvorfor det?"

„Det er i Anledning af Betydningen af Korset i Munkenes Valgsprog; vor grundige Hildegard vil granske det endnu noiere", tog Gerhard til Orde for sin Søster.

Rudolf vendte sig hurtigt mod dem. „Hvad tænker hun derom?" spurgte han.

„At det betyder meget mere, end du har udlagt det til, nemlig: Kristi Kors og den evige Salighed, som derigennem opnaaes. Fortolker jeg dine Tanker rigtig, Søster?"

Hun nikkede venlig til ham. Hendes Hjerte dvælte gjerne ved himmelske Ting og var forud for hendes Forstand; der manglede hende ofte Ord til at udtrykke, hvad hun sølte, og hun var glad, naar Gerhard paatog sig det. Han forstod hende bedst.

„Jeg tror, Hildegard har Ret", sagde Rudolf alvorlig og saa op til Krusifiket. Munkene have i ethvert Fald forstaaet det saa; de helligede jo, efter sin Mening, hele sit Liv til den Korsfæstede. Jeg synes bedre om min Udbyggelse. Den Lære, at Menneskene skulde blive salige formedelst Kristi Død paa Korset, er mig en Gaade. Hvorledes er det muligt at begribe, at et Menneske kunde lide for Alle, eller at dette Menneske var Guds egen Søn? Hvilken noverstigelig Klost ligger der ikke imellem den almægtige Mand, der skabte Himmel og Jord og os, det Skabte. Det Evige skulde itklæde sig Forfrænkighedens Stikkelse, ja endog fremtræde saa ringe som Jesus af Nazareth? Jeg forstaaer det ikke. I Jesu Personlighed er Menneskeslægten's Ideal legemliggjort, og det er smukt, at vi har ham at se op til; han har naaet, hvad vi maa stræbe efter, han er vort ædleste Forbillede. Det var Daarskab, om vi vilde slaa os til Ro med, hvad han

har gjort, nei — vi maa anstrenge alle vore Kræfter for at opfylde Guds Lov, ligesom han. Vedtraaden hertil findes i vor Samvittighed, dette Pant paa vor guddommelige Oprindelse.“

„Dine Forældre have ofret Alt for den Beskjendelse, som du vil forkaste“, indvendte Gerhard alvorlig.

„Hver efter sin Opfattelse“, svarede Rudolf. „I Grunden stemme vi overens, men jeg vil blot Intet antage af, hvad jeg ikke forstaar; men det Guddommelige, det Edle, der er Udødeligheden værdigt, skal stedse mer og mer bejse det Jordiske i Sjælen, og ved egen Kraft, ved egen Villie og de Evner, jeg har faaet, mener jeg, at min Fremtid skal grundlægges.“

„Og hvorledes vil du løse denne Op-gave?“ spurgte Gerhard.

„Ved samvittighedsfuldt at vaage over mig selv og stræbe at naa det Forbillede, jeg har opstillet mig, tage til Mønster udmærkede Mænd, især kristelige Kjemper; men man kan tilegne sig deres Dyder, uden at dele deres Sværmeri. Saaledes lutret vil Sjælen blive uovervindelig og træde baade Svaghed og Bildfarelser under Fødder.“

„Du bringer mig til at tænke paa Sagnet om den hornhaarde Sigfrid“, tog Gerhard Ordet halvt i Spøg, men husk, at omendkjønt han troede at gjøre sig aldeles usaarlig og uovervindelig ved at overstrynge sig med Drageblod, saa beholdt han dog et angribeligt Sted, og det blev hans Undergang. Saa vil det ogsaa gaa dig, du tror at kunne tilegne dig Dyder, uden at dele den Beskjendelse, hvoraf de udspringer.“

„Du mener, jeg har ingen Troesbeskjendelse“, sagde Rudolf i en noget sarkastisk Tone. „Jeg vil sammensatte den i 4 Linier, og du vil vist Intet have at udsætte paa den.“

Derpaa deklamerede han et fransk Vers, som blandede det Religiøse og det Verdslige sammen paa en meget fri Maade.

Gerhard taug, han ærgrede sig over Rudolfs lette Tone i en Sag, der var ham hellig, og kunde dog ikke modsig ham. Mathilde greb Ordet: „J maa ikke gruble for meget over disse Ting; Fader sagde just nylig: „Ved al denne Grublen glemmer man Troen.“

„Hvad hjælper en Tro, der svæver i Luften?“ indvendte Rudolf alvorligt. „Det, jeg tror — det være nok saa lidet — maa idetmindste staa paa fast Grund; man maa ikke hvile, før den er funden.“

„Deri har du vist Ret“, sagde Gerhard, „men naar du nu hærken ved Hjælp af din Forstand eller din Fornuft og Villiekraft finder det, du søger? Du du dog skulde lide Skibbrud i disse Kampe?“

„Den, der vil naa høit, maa ikke bæve tilbage for Muligheder. Regemet tilhører Tiden, men Anden Evigheden, dens Stræben efter at blive Guddommen lig kan ikke forgaa sporløst. — Sig, hvad du vil, jeg føler, at jeg vil hellige mit Liv til Kamp for de ædleste Goder, og Seieren vil ikke udeblive, naar man kun har Mod og Standhaftighed.“

Rudolfs Dine glødede af Begeistring, da han sagde dette, hans hele Væsen bar Præget af Energi og ædel mandig Kraft, der var langt forud for hans Aar. Gerhard's modtagelige Sjæl blev greben deraf og revet med, han slyngede sin Arm om Bennen og raabte: „Du har Ret! Jungen bør lægge Hænderne i Skjodet, — man bør bruge alle sine Kræfter og Evner for at naa frem til Klarhed. Jeg vil ikke blive tilbage, jeg er overbevist om, at vi begge stræbe efter det samme Maal, om vi end søge det paa forskjellig Maade. For mig synes det at være Menneftets ædleste Opgave at hellige sit Liv til Gud,

der har givet os det. Det ønsker jeg at gjøre — du i Grunden ogsaa, paa din Maade. Lad os derfor slutte et Forbund her i denne Ruin, hvor disse Tanter vaffes hos os. Lad os vie vore Kræfter til Alt, hvad der er ædelt og rent — vor Gud, vor Konge, vore Kjære vil vi være tro til Døden! Vort Valgsprog skal være: „per crucem ad lucem“! Gaar du ind paa det?”

Rudolf trykkede varmt hans Haand. „Og Søstrene maa ogsaa hjælpe til“, sagde han og lod sit straalende Blik hvile paa dem.

„Det ville vi“, lovede Mathilde og lagde sin Haand paa de to unge Mænds.

Hildegard, der var bleven ganske bedrovet, da Rudolf talte, gav nu ogsaa med Glæde sit Bifald.

„Et Forbund i Sorg og Glæde, i Nød og Fare, i Lykke og Ulykke“, sagde Rudolf alvorlig. „Naar vi ere adstille, saa lad os hver Pintsedag mindes vort Forbund.“

„Det ville vi“, lovede de enstemmig. I en næsten hoitidelig Stemning forlode de Ruinen, og da det var paa hoi Tid at vende tilbage, skyndte de sig afsted og stode snart foran den ærverdige Bygning, der var deres Hjem.

(Fortsættes.)

Indsendt til „For Hjemmet“.

Fattigmands Suk ved Marskiftet.

At det er saa haarde Tider,
Fattigmand dem langsomt slider
Gjennem Noie, Savn og Nød.
Knapt mit Arbeid vil forlene
Brød til mig og mine tjene,
Saa de ei skal lide Nød.

Atter jeg et Aar begynder,
Mine Aar mig det forkynder
Som et Aar af Trang og Savn;
Men jeg maa det jo fordrage
Dg fordoie al den Plage,
Som min Armod har i Favn.

Pengepugeren ei vil skaane,
Fattigmand maa ud at laane,
Give Renten hoi og stor;
Lung om Hjertet dog han iler
Did, hvor Kapitalen smiler,
Dg hvor Lager-Renten gror.

Slige trostesløse Tanter,
Som udi mit Hjerte vanter,

Gjør mig modløs, svag og mat.
 Du det neppe tror og tænker,
 Hvordan Nøden Sindet krænker,
 Armod tærer Dag og Nat.

Tænk, hvad Kamp den Arme kæmper ;
 Hjælp, at du hans Nøie dæmper,
 Giv og laan, tag ei hans Pant !
 Tænk dog, hvilken Fryd og Glæde
 Du kan Armod's Hus berede,
 Prøv det, lær, at det er sandt !

Er der Ingen, som vil trøste ?
 Jo, min Jesu mig forløste ;
 Han mig ret vil gjøre rig.
 Han har Rigdom uden Ende,
 Han mig naadig den vil sende,
 Føre mig til Himmerig.

O min Jesu, lad det lykkes,
 At min Sjæl ved dig maa smykkes,
 Saa fra Synd jeg, ren og fin,
 Renset ved din Blodestrime
 Kan bestaa i Dommens Time
 Og saa evig være din !

Du, min Ven, som og maa være
 Fattig, af giv Herren Ære,
 Han dig ret vil gjøre rig.
 Drage dig fra Verdens Brimmel,
 At du siden i hans Himmel
 Ewig hist skal worde rig.

—ths.

Nogle Giendommeligheder ved Mississippifloden.

(Efter Inter Ocean).

Genimod en Million Dollars udgives hvert Aar af Regjeringen og af Privatmænd for at holde Mississippifloden inden dens rette Grændser. Den store Beføstning paa den ene Side og den ringe Nytte paa den anden rejsfærdiggjøre en nærmere Undersøgelse af Sagen.

Kun den, som har nogen Lokalkund-

skab, ved, hvor vanskeligt Floden lader sig regulere. Den umaadelige Vandmasse og Grundens Løshed langs Bredderne er en stadig Kilde til Bekymring for vedkommende Landeiere. Mennefselig Opfindsomhed har endnu ikke tilveiebragt Noget, der kunde sætte en varig Stopper for Strømmens Vilkaarlighed,

og de Udbedringer, der har været foretagne den ene Sommer, har sædvanlig ikke efterladt noget Spor den næste. Bunden bestaar for en stor Udstrækning af et Sediment-Lag, hvis Dybde paa somme Steder er 100 Fod. Det bestaar af et fintornet Sand, som Strømmen har ført med sig og gradvis sat af, og som fremdeles er Strømmens Indslydelse underkastet og flyttes hid og did, saa nye Baner dannes, og gamle forjinde. Det er derfor klart nok, at ethvert Anlæg for at regulere Strømmen og ethvert Brofundament maa lægges dybere end dette Lag, hvis det skal blive af Varighed.

Den store Bro ved St. Louis har Piller, som hvile paa Kalkstensfjeld 70 Fod under Sandbunden. Jernbanebroen ved Minnesota Rivers Udmundning i Mississippifloden har Piller, som hvile paa et rigtigt nok ikke meget tykt Lag af haard Jord i 60 Fods Dybde under Bunden. Det har nemlig vist sig at Boret under dette Lag atter møder et Lag, som er altså løst til at bære en Bropille.

I 1877 blev der foretaget Boringer ved Cairo, Ill. af U. S. Ingeniørkorps under Ledelse af Lieutenant D. W. Lockwood. Intet haardere end Sand mødtes indtil i en Dybde af 87 Fod, da Maskineriet gik istykker. I 33 Fods Dybde gik Boret gennem en Tømmerstok af Cottonwood, som ikke viste noget Tegns til Raaddenhed, hvilket noksom beviser, hvor let Strømmen har for at forandre Flodleiet i kort Tid. Sammenfæds har man drevet ned Bjælke paa Bjælke indtil 110 Fods Dybde, før man har mødt Fjeld. Denne farlige Sandbund findes med kun faa Afbrydelser i Flodens hele Længde og fortsætter sig i de tilstødende Bredder, hvor den løse Grund ved sin Mangel paa Modstands-

kraft mod Strømmen giver et videre Spillerum for Forandring af Flodleiet. Der var en Tid, da Mississippifloden gik meget nærmere Cairo end nu. En Mand, som boede ligeoverfor denne By i Missouri, fortæller herom: „Et Aar troede jeg at mærke Tegns til, at Strømmen vilde forlade Cairofoden og komme nærmere vor Side. Jeg flyttede derfor mit Træhus en Mil længere ud til et højere beliggende Sted. Efter at Vaarsflommen var over, og Vandet var gået ned, befandt Floden sig igjen ved min Stuedør. I denne korte Tid havde den flyttet sig en Mil længere Vest og nødte mig til for anden Gang at søge Sikkerhed længere inde i Landet“.

En endnu mærkeligere Flytning af Flodleiet opviser Missourifloden. Council Bluffs (Iowa) havde engang Floden i sin umiddelbare Nærhed og var derfor en livlig Handelsplads. Byen blev som Folge heraf gjort til Endestation for flere vestlige Jernbaner med Tilfidsættelse af den tre Gange større By Omaha. Disse Jernbaner byggede Depoter der og lod Superintendenterne have sine Kontorer der. Union-Pacifikbanen byggede en kæmpemæssig Bro over Floden og anlagde i Fællesskab med de andre Baner et Fællesdepot i Council Bluffs. Ikke før var Alt dette bragt istand, førend Missouri forlagde sit Leie 3 Mile nærmere Omaha. Det Samme har gjentaget sig mangesteds.

Paa Grund af disse Kjendsgjerninger, er det ikke at undres over, at de Dæmninger, man hidtil har opført, har vist sig utilstrækkelige. De ved Dæmningernes ufuldkomne Bygningsmaade ligesuldt indbrydende Oversvømmelser har imidlertid forvoldt Tab af umaadelige Værdier og ikke faa Mennekeliv. Hvor Strømmen forlader Midten og følger en af Bredderne, foregaar der

meget snart en Udskridning. Paa saadanne Steder anvender Ingeniørkorpset følgende Fremgangsmaade for at tilvejebringe stærke Stenkar: En Flaade af Bjælker sænkes ned paa Bunden, ovenpaa lægges atter Bjælker krydsvis, og Mellemrummene fyldes med Sten. Disse Stenkar omgives desuden af svære Bjælker, som rammes ned i Bunden i en Dybde af 20 til 30 Fod. Den saaledes dannede Dæmning fyldes til samme Høide som Flodbredden. Trods den uhyre Vægt, arbejder dog Vandet sig gennem Sandet under Dæmningen og undergraver den fuldstændigt, saa den ramler ned; eller Elven graver sig Bei bagenfor Dæmningen og lader den blive staaende langt ude i Vandet. Saaledes undergraver Strømmen uafslædelig det tilstødende Vand, enten der er Dæmninger eller ikke. I dette Ødelæggelsens Arbejde understøttes den af Isgangen. Isflagene drive ned ad Floden og rende sig fast paa smale Steder, saa de danne en Dæmning, ovenfor hvilken Ismasserne ophobe sig i voxende Mængde, indtil den tilbageholdte Vandmasse tilsidst bryder sig Bei og med en Kraft, som trods alle Hindringer, river med sig Dæmninger, Huse, Kvæg, Stov og Eiendom af ethvert Slags. Ved en enkelt saadan Leilighed gif Skaden op til 3 Millioner Dollars, og dertil kom et stort Tab af Menneskeliv.

En speciel Hindring for Seiladsen ere de saakaldte snags. De bestaa i sin værste Form af store Træer med mægtige Grene og Rodder. For at holde Farvandet frit for disse holder Regjeringen i Gang de saakaldte snag-Baade, som haler dem undaf. (Se om „Sawyers“ i Artikelen „En Tur paa Mississipp“ i „For Hjemmet“ for 1878 Side 197 flg.).

Størst er Faren for Ødelæggelse, naar

Bandstanden er høi; den Tid af Aaret imødesees derfor med Engstelse. Det er en aarvis Begivenhed, at det flade Land langs Floden, det saakaldte Bottomland, i større eller mindre Udstrækning staaer under Vand, og først naar Vandet er faldt, kan man vide, hvor det egentlige Elveleie er, saa betydelige ere de Terrænforandringer, som kan foregaa i denne forholdsvis korte Tid; og at Elveleiet bagefter findes flyttet en Mil eller mere, er ingenlunde ualmindelig.

Mange ere de Forslag, som ere fremkomne for at regulere Flodens Løb; men de fleste ere altfor upraktiske til at for tjene nogen Opmærksomhed. Den eneste effektive Plan vilde være at anlægge Dæmninger i en saadan Dybde, at de hvile paa Fjeldbund.

I den senere Tid er imidlertid en anden Fremgangsmaade bleven anvendt med ikke ringe Held af Major C. R. Sutter i Nærheden af Omaha. Han lader Straaningen mod Floden bedække med Kvistebundter og lægger derover Sten, indtil det Hele har en Tykkelse af 7—8 Fod, og iagttager derhos at lade Straaningen beholde dens Hældning. Vandet synes ikke at have saa let for at undergrave en saadan heldende Vold som en lodret Dæmning. Volden maa dog være højere end den højeste Vandstand. Maj. Sutter har desuden med adskillig Nytte forsøgt et Middel, som ogsaa i England har gjort god Tjeneste, for at lede Strømmen fra Kysten ud i Midten af Floden. Et Loug spændes tværs over Floden, og deri sættes paa den Side hvor Strømmen gaar, smaa Træer og Grene. Der lægges flere saadanne, det ene overfor det andet. Grenene gjør, at Mudderet i Floden sætter sig og danner en Banke, som, hvor den ikke er tilstrækkelig til ganske at aflede Strømmen, dog borttager en hel Del af dens Kraft.

Et er imidlertid sikkert, og det er, at man ikke kan vedblive at ødsle væk Statens Penge paa samme virkningsløse Maade som hidtil er skeet. Jo før Flo-

dens „Egenheder“ bliver nærmere studeret, og et alvorligt Arbejde lagt paa Forbedringer desto bedre for Landets kommercielle Interesser.

Den gavmilde Mand's Hest.

En rig Mand, som var meget gavmild, pleiede hver Dag at ride en Tur paa sin Skimmel og havde da altid Lommen fuld af Penge for at kunne give nogle Stilling til enhver Fattig, som mødte ham paa hans Vej. De Fattige i hele Omegnen kjendte og velsignede ham. Naar de fik Seje paa ham, lede de ham glade imøde og udstrakte sine Hænder for at modtage de Gaver, som de vidste, han havde paa rede Haand til dem, og det var da ikke let at afgjøre, hvem der saa mest fornøiet ud, enten han, som gav, eller de, som modtog. Hvergang han saaledes uddelte Penge til de Fattige, standsede han sin Hest og talte med dem om et og andet, og Hesten var efterhaanden bleven saa vant til dette, at den, hvergang en Fattig nærmede sig, holdt stille, uden at dens Herre behøvede at standsse den.

Samme Mand havde en Nabo, der var ligesaa rig som han, men unaadelig gjerrig. Denne Gnier holdt hverken Hest eller Vogn. Han var derfor i stor Forlegenhed for Befordring, da han en Dag skulde gjøre en længere Rejse til et Sted i Omegnen. Vandret tilfods havde han ingen Dybt til, og leie sig en Hest vilde han heller ikke; thi saa skulde han jo ud med rede Penge. Endelig hittede han paa Raad; han gik ind til sin venlige, gavmilde Nabo og bad denne om at laane ham sin Skimmel. Der var aldeles intet iveien herfor. Skimlen

blev strax sadlet, og den Gjerrige satte sig op og travede afsted, inderlig fornøiet, fordi han kom afsted for saa godt Kjøb. Han havde imidlertid ikke travet ret langt, førend en stakkels Tigger nærmede sig og bad om en Almisse. „Gaa din Vej!“ sagde Gnieren, „jeg har andet at bruge mine Penge til end at ødsle dem paa saadant Paf!“ og dermed vilde han jage forbi; men Hesten var af en anden Mening; den holdt stille foran den fattige Mand, og der stod den, som om den var grovet fast paa Stedet. Der hjalp hverken Pidsk eller Sporer. Den Gjerrige stjonte nok, hvad der var iveien; vilde han videre frem, saa maatte han høre sig ad ligesom Hestens Eiermand; han maatte gjøre et Greb i sin Lomme og give den Fattige en Skjerv. Med et dybt Suk besluttede han sig dertil, og neppe var det skeet, saa var Hesten ogsaa fuldkommen soielig, ja den hntes endog saa at ville vise sin Rytter, hvor fornøiet den var, idet den pludselig satte afsted med ham i saa stærkt Galop, at hans Parth kom i Ulave, og det var ikke langt fra, at han var faldt af. Men Gnieren slap ikke med dette; snart mødte han en anden Tigger, saa en tredie, en fjerde, en femte og saa fremdeles, og for hver, han mødte, gjentog sig den samme Historie: Hesten vilde ikke af Stedet, før han havde givet den Fattige Penge. Havde han ikke netop havt flere Penge hos sig end sædvanligt, da var hans Pung paa denne

Maade bleven tømt, før han havde naaet Halvveien. Nu slog dens Indhold afkurat til, og det var godt for ham; thi ellers vilde han aldrig være kommen videre.

Da han om Aftenen endelig havde naaet sit Hjem og afleveret Hesten til dens Eiermand, sagde han til denne: „J har spillet mig et slemt Puds, Hr. Nabo!

den Ridetur, jeg har gjort med Ederes Skimmel, har været mig dyrere, end om jeg havde leiet mig en Vogn med to Hesteforan“. Da lo Hestens godmodige Eiermand ret hjertelig. „Kære Ven“, svarede han: „Sig ikke, at J har bortkastet Ederes Benge! J har tværtimod gjort en god Handel; thi for hver Skilling, J gav bort, har J faaet den Tattiges Laf og Velsignelse“.

Dr. Addison Alexander's Monosyllable Poem.

Think not that strength lies in the big, round word,
 Or that the brief and plain must needs be weak.
 To whom can this be true who once has heard
 The cry for help, the tongue that all men speak,
 When want, or woe, or fear is in the throat,
 So each word gasped out is like a shriek
 Pressed from the sore heart, or a strange wild note
 Sung by some fay or fiend! There is a strength
 Which dies if stretched too far or spun too fine,
 Which has more height than breath, more depth than length.
 Let but this force of thought and speech be mine,
 And he that will, may take the sleek fat phrase,
 Which glows and burns not, though it gleam and shine;
 Light but not heat — a flash without a blaze.

Nor is it mere strength that the short word boasts,
 It serves of more than fight or storm to tell—
 The roar of waves that clash on rock-bound coasts,
 The crash of tall trees when the wild winds swell,
 The roar of guns, the groans of men that die
 On blood-stained fields. It has a voice as well
 For them that far off on their sick beds lie,
 For them that weep, for them that mourn the dead.
 For them that laugh and dance and clap the hand;
 To joy's quick step, as well as grief's low tread.
 The sweet plain words we learnt at first keep time,
 And though the theme be sad, or gay or grand,
 With each, with all, these may be made to chime,
 In thought, or speech, or song, or prose, or rhyme.

Panama-Kanalen.

Danff „Dagbl.“ skrev for en Tid siden om Panamafanalen: „Fra la Societe de geographie i Paris have vi modtaget en Beretning om den internationale Kongres angaaende en Kanal mellem Atlanterhavet og det stille Hav, der afholdtes i Paris fra den 15de—29de Mai d. A. Det voluminøse Verk indeholder foruden Fortegnelser over Kongressens og dens forskjellige Kommissions Medlemmer, tillige stenografiske (hurtigskrift-) Referater af disse Kommissions og Kongressens samlede Møder, de deri af forskjellige Medlemmer afgivne Beretninger om Spørgsmaal og Forhold vedrørende Kanalens Anlæg, Hensigtsmæssighed og Betydning for den internationale Handel, Redegjørelse for de forskjellige fremsatte Projekter osv. Af de historiske Bemærkninger, der indlede Beretningen, fremgaar det, at Projekterne til Gjennemførelsen af Panamatangen gaa helt tilbage til Vasco Nunez de Balboa, der den 29 Septbr. 1513 forste Gang saa det stille Hav fra en Top i Cordilleras. Han vilde benytte Flodløbene til Darienbugten, navnlig Atrato og Napipis. Ti Aar senere foreslog Fernando Cortes Karl V at aabne en Forbindelse mellem de to Have over den mexikanske Landtunge ved Tehuantepec, men ogsaa for dette Projekts Bedkommende standsede man ved de foreløbige Undersøgelser. Interessant er det, at disse to Planer hver for sig valgte de yderste Punkter mod Syd og Nord, hvor der overhovedet kunde være Tale om en Forbindelse. I Løbet af det 16de Aarhundrede fremkom forskjellige nye Projekter, deriblandt ikke mindre end fire fra Portugiseren Antonio Galvao; deriblandt var der foruden de ovennævnte, ogsaa Forslag om Kanaler toers igjennem Pa-

namatangen og over Nicaragua ved Hjælp af Floden S. Juan og Soen Nicaragua, de to vigtigste af de nuværende Kanalprojekter.

Det 17de Aarhundrede forholdt sig fuldstændig ligegyldigt overfor Tanken, og først henimod Slutningen af det 18de gjordes nye Skridt til Planens Udførelse. Den spanske Konge Karl III. lod endog en Expedition til Undersøgelse af Forholdene afgaa, men da den kom tilbage, var man midt oppe i den franske Revolution og havde faaet ganske andre Sager at tænke paa.

I dette Aarhundrede er der fra mange Sider arbeidet paa Projektet. I 1804 undersøgte saaledes Alexander v. Humboldt Forholdene og anbefalede, støttet af Admiral Fitz-Roy, at lægge Kanalen gjennem Panama. I 1814 aumodede den spanske Cortez Vicekongen i Ny Spanien om at træffe Foranstaltninger til Gjennemførelsen af Landtungen ved Tehuantepec; men Frihedskrigen, som løsrev Mexiko fra Spanien, slog en Streg herover. I 1842 under General Santa Annas Præsidentstabs tid Don Jose de Garay Koncession paa Anlæg af Kanalen over Tehuantepec, og paa Kongressen i Paris var hans Søn, Francis de Garry, tilstede og talte for Udførelsen af dette Projekt. En fransk Ingeniør, Napoleon Garilla, gav i 1848 efter noiaigtige Undersøgelser af Panamatangen detaljerede Planer saavel til en Jernbane over den som til en Kanal igjennem denne. De blev aldrig udførte. Et fransk Selskab fik Koncession paa Anlæg af Jernbanen, men Februarrevolutionen kom imellem, og Koncessionen udlob. Det blev et amerikansk Selskab, der kom til at udføre Anlægget af den nuværende Jernbane. I 1850

undersøgte den amerikanske Ingeniørgeneral Barnard Tehuantepectangen, men kom til det Resultat, at det var et af de ugunstigste Steder for en Forbindelseslinie mellem de to Have. De amerikanske Ingeniører kastede sig saa over Honduras, hvor Squirs, Trautwine og Jester dog ogsaa snart kom paa det Reenemed, at ingen Gjennemstjæring lod sig udføre, og derefter over Nicaragua, hvor Linien langs Floden San Juan og Søen Nicaragua frembød de gunstigste Betingelser. I de sidste 30. Aar har derfor denne Linie staaet i høi Kurs. Imidlertid havde man ogsaa høit sin Opmærksomhed henvendt paa selve Panamatangen, og en rig amerikansk Bankier, Kellen, udrustede gjentagne Gange Expeditioner til Undersøgelse af Forholdene der. En stor Mængde Projekter og Forslag fremkom, der alle vare lige løst funderede.

Da tog den amerikanske Regjering endelig Sagen i sin Haand og udrustede 1870 en stor Expedition, som i 3 Aar undersøgte saavel Tehuantepec som Nicaragua og Panama. I 1871 afholdtes saa den første geografiske Kongres i Antwerpen, og paa denne anbefalede et Projekt af Gogorza, der vilde benytte de seilbare Flodløb af Tuyra, Utrato og Caquirri, altsaa den sydligste af de mulige Forbindelseslinier, og anvende Slusestystemet. Paa den i 1875 afholdte anden geografiske Kongres i Paris udtalte imidlertid Lessep's, at Kanalen mellem de to Have maatte være i Niveau som Suezkanalen, og ikke som efter Gogorzas og de fleste andre Planer en Kanal med Slusestystem. I Marts 1876 nedfattes saa under Lessep's Forsæde en fransk Komité til Undersøgelse af de topografiske Forhold paa Panamatangen, og før Aarets Udgang afgik en international Expedition dertil. Under Kommandør

Wyse's Ledelse deltog i den Ingeniøren Celler, Søofficiren Armand Reclus, den italienske Ordonansofficer Bizio samt Ingeniørerne Gerster, Brooks, de Lacharme og Musso. Arbejdet var besværligt, men dreves med Energi. Gogorzas Plan viste sig ikke at frembyde særlige Fordele. Wyse og Reclus gik længere mod Vest i Haab om at finde mere gunstige Forhold mellem la Tuyra og Acantibugten; men deres Operationer blev afbrudte af Regntiden. Tre af Expeditionens Medlemmer, Bizio, Brooks og Musso, bukkede under for Foretagendets Besværligheder; men Wyse og Reclus tog atter fat paa Arbejdet det følgende Aar, understøttede af Verbrugge, Sosa og de Lacharme. Man undersøgte alle Tversænkningerne paa Tangen og Dalene paa den sydlige Side af Cordilleras, idet man bestandig trængte længere frem mod Vest, indtil hele Landstrækningen omkring Panamabugten var gennemgaaet. Den franske Komité havde saaledes naaet sit Maal, og paa den i Mai d. A. afholdte Kongres kunde den forelægge Resultaterne af sine Undersøgelser tilligemed Wyse's og Reclus's Udkast til en Kanal i Niveau mellem de to Have.

Kongressen omfattede fem Kommissioner, deriblandt en statistisk til Undersøgelse af Handelsforholdene i de mellemamerikanske Stater, en økonomisk, en navigatorisk og en teknisk. For denne Sidste forelagdes en hel Række Planer til en Kanalforbindelse mellem de to Have, saavel langs Utrato og over Panama, som gennem Nicaragua, og over Tehuantepec. Efter de foretagne Undersøgelser vedtog Kommissionen med overveiende Majoritet, at Kanalen burde drages over Panama mellem Bugten ved Limon paa Nord siden og Bugten ved Panama paa Syd siden af Landtungen, og at den burde

være en Kanal i Niveau. Linierne over Atrato og Nicaragua frembød vistnok iøiefaldende Fordele, men ved dem maatte der anvendes Slusefytem, og det var lidet tilraadeligt. I den tekniske Kommissions Møde den 19de Mai fremlagde Lieutenant Reclus sin og Wyhes Plan til en Kanal mellem Panama og Limonbugterne og gav en Udsigt over de derværende Terræforhold. Skjønt Panamatangen ikke er smalest paa det Sted, hvor de projektere Kanalen — den er mellem Panama og Colon 56 Kilometer, medens den ved San Blas kun er 50 Kilometer — frembyder den dog gunstigere Betingelser for en Kanal i Niveau (d. e. i Vandhøide med begge Hæve). Paa Atlanterhavssiden er der den fortrinlige Limonbugt, c. 35 Kvadratkilometer stor og af 9 Meters Dybde. Orkaner kjendes ikke her, og Nordenvind er sjælden. Egnende gunstige Forhold frembyder Panamabugten paa Sydsiden af Landtungen. Man troede tidligere, at Niveauet i de to Hæve var forskjelligt, men de sidste Undersøgelser have godtgjort, at dette ikke er Tilfældet. Terrænet, som Kanalen skal gjennefsjære, er noget vanskeligt. Fra Atlanterhavet indtil Bahio Soldado, 22 Kilometer inde i Landet, har man kun Jord eller løse Stenarter at arbejde i, fra den 22de—36te Kilom. let Sten, fra 36te—44de Kilom. derimod halvhaard, og Resten — 73de Kilom. for største Delen haard Klippe. Der skal udgraves omtrent 47 Millioner Kubikmeter, hvoraf 18 Millioner er Jord og Dynd, 7 Millioner halvhaard og 22

Millioner haard Klippe. Igjennem den høieste Del af Cordillerabjergene skal Kanalen gaa som en Tunnel i en Længde af 6a7 Kilometer. Den skal have en Bredde i Bunden af 20 Metre og i Vandlinien af 50 Metres, hvor der er Jord, 32 Metres, hvor der er Klippe. Tunnelen skal dog kun være 24 Metres bred i Vandlinien og Hvelvingen 34 Metres høi over Vandfladen eller tilstrækkelig i Høide og Bredde, til at de største Stibe kunne gaa derigjennem og passere hinanden. Totaludgifterne ved Anlægget ville beløbe sig til 1070 Millioner Francs, og Anlægget medtage 12 Aar. Den tekniske Kommission gjorde paa Kongressen enkelte Bemærkninger til Wyhes og Reclus's Plan: Strømforskelighederne ved Stillehavsfytem, hvor Kanalen skulde udmunde, vare saadanne, at et Slusefytem til deres Regulering der vilde være nødvendigt, og Chagresfloden vilde let kunne lægge Hindringer iveien for Anlægget, men iøvrigt kom Kommissionen efter en kritisk Undersøgelse af alle de forelagte Projekter til det ovennævnte Resultat, at Kanalen burde drages mellem de af Wyhe og Reclus anbefalede Punkter og burde være en Kanal i Niveau. For Tiden er saaledes Wyhes og Reclus's Projekt utvivlsomt det, der har størst Udsigt til at blive udført, skjønt Amerikanerne vedblivende synes at interessere sig mest for en Kanal med Sluser over Nicaragua. Men maaske opgives de alle, dersom det virkelig skulde kunne lade sig gjøre at anlægge en Ståbjernbane over Tangen, saaledes som en amerikansk Ingeniør Cads har foreslaet.

Gaader og Opgaver.

No. 145.

Paa Hoved, Hals og Haand og Fod,
 Paa Ryg og Bryst, min Brave,
 Kort sagt, paa hvert et Ledemod
 Det Første du kan have.
 De Sidste har befordret frit
 Mindst tusind Millioner.
 Det Hele efterlyses tidt
 Af Skifterettens Patroner.

No. 146. Hvad er det for et Tungemaal, som tales i alle Lande?

No. 147. Be thou my FIRST in study or in play,
 Through all the sunny hours which make the day.
 Go to my SECOND and do not despise
 Her useful teachings, wonderful and wise:
 Yet, for this purpose never be my WHOLE,
 Nor seek to wander from a wise control.

Blandinger — Nyt og Gammelt.

En Neger-Kadet. — Trods Neger-emancipationen hersker der, som bekendt, ikke saa liden Fordom imod „de Kulørte“, og den kommer selvfølgelig særlig frem i saadanne Instituter, hvor Børn og unge Mennesker af de forskjellige Racer ere samlede. Saaledes har det ofte været Tilfældet paa Kadetakademiet ved West Point, at kulørte Kadetter ere blevne mishandlede af sine Kamerater, og for nogle Maaneder siden vakte et særlig graverende Tilfælde af denne Art den største Opmærksomhed rundt om i Landet. En kulørt Kadet ved Navn Whitaker, der istæde havde været Gjenstand for slet Behandling af de hvide Kadetter, fandtes en Morgen liggende besvimet paa Gulbet i sit Værelse; hans Hænder vare bundne, hans Ben surrede til Sengestolpen, hans Dren var forstaaerne, hans Haar kort afflippet, og rundt om i Værelset saaes Blodspor. Da han kom

til sig selv, forklarede han, at tre masse-rede Personer vare komne ind i hans Værelse om Natten og havde tilspiet ham de Mishandlinger, hvoraf han led. Sagen blev vidtloftig diskutert i Bladene og i Kongressen, ja selv fra Prædikestolene, og navnlig udtalte den bekendte Præst Henry Ward Beecher i en Prædiken, at naar Raceporgsmaalet reistes ved det ovennævnte Kadetakademi, maatte det afgjøres paa den Maade, at der sendtes et forøget Antal kulørte Kadetter dertil for at gjøre Whitaker Selskab, og vilde de hvide Kadetter saa ikke finde sig deri, fik de tage bort. Regjeringen sendte Distriktsprokurøren fra New York til Stedet for at undersøge Forholdene, og der fremkom Udskilligt, hvorved man haabede at komme paa Spor efter Foroverne af det skammelige Overfald, blandt andet et Truselsbrev, som Whitaker nogle Dage før dette havde modtaget, og som for-

mentes at hidvære fra en af hans Kamerater. Den nærmere Underfølgelse stillede imidlertid Sagen i et helt nyt Lys. De Skrifthyndige, som man forelagde Brevet, erklærede at Truselsbrevet er skrevet af Whitaker selv, og Alt skulde synes at tyde paa, at han ligeledes selv har tilføjet sig de omtalte Mishandlinger. At han har været Gjenstand for sine Kameraters Forsølgelse, er der ingen Tvivl om, men han skal paa den anden Side have været en daarlig Kædet, enten meget doven eller ringe begavet, og man vilde forklare det Passerede deraf, at han af Hensyn til den forestaaende Examen har villet gjøre sig til Martyr for saaledes at vække en Sympathi, der lod ham slippe Lettere igjennem den. Enden blev, at han blev bortvist fra Skolen. Der er dog endnu Folk, som ikke føle sig overbeviste om, at Whitaker er skyldig, men haabe paa at Fremtiden vil oplære Ting, som endnu holdes skjulte. Adskillige anseede Mænd have nylig ansøgt Præsidenten om at gjengive Whitaker hans Plads i Militærskolen.

En lærd President. — Den sidst aftraadte President i Schweiz, Welti, hængselsætter sig, fortælles der, lige meget med Undervisningspørgsmaal som med militære Emner. Han gaar hver Dag uden noget Følge, med Kraven opslaaet over Ørerne, ud til sit Landsted. Han er ogsaa Medlem af Stokeraadet; nylig fik han det Indfald at se indom i en Latinskole. Der skulde undervises i Græsk, men Læreren var endnu ikke kommen, og Eleverne, som var ude paa Legepladsen, gned allerede fornøiet Hænderne af Glæde over den forventede Fritime. „Kom ind Gutter“, sagde Presidenten, „jeg skal overtage Læreren's Plads, eftersom Læreren endnu ikke er kommen“, og dermed gif han op paa Kathedret og forklarede Homer for Disciplene.

Træfugle. — (Efter „Fra alle Lande“). En engelsk Rejsende meddeler følgende: „Tidligt om Foraaret 1872 opholdt jeg mig ved Komombos i Nubien for at male Ruinerne af det derværende Tempel. Paa dette Sted slaar Nilen en stor Bugt og er om Foraaret opfyldt med udstrakte Sandbanter. En stille Eftermiddag, som jeg sad ved mit Arbejde, blev jeg opmærksom paa en underlig Støi, der syntes at komme fra Himlen, og da jeg saa op, opdagede jeg, at Luften lige over mit Hoved var opfyldt med Myriader af Fugle. I høje Kolonner dalede de ned paa Sandbane kerne i Floden, og nu saa jeg, at det var Størke, som vare paa Rejse mod Nord fra sit Vinterhjem længere nede i de tropiske Egne. Den ene Time gif efter den anden, men Fuglene vedblev fremdeles at komme, som det syntes, ud af den blaa Himmelhvelving ovenover. Det var formelige Skyer, der dalede ned, og da jeg saa i Skiferten, blev jeg fulstændig forbausset over den uhyre Mængde. Derne vare aldeles fuldpakkede af Fugle, men der kom endnu stadig flere; endnu da Mørket faldt paa, horte jeg den susende Lyd af deres Vingeflag, og senere, da Maanen kom op, saa jeg dem fremdeles dale ned. Den næste Dag stod jeg op ved Daggry for at se efter dem, men de havde da allerede lettet igjen, og ikke en eneste var tilbage; det Hele var ligesom en Drom. Jeg har ikke Forestilling om, hvor mange der var, kun saa meget er vist, at de maatte regnes i Tusinder og Titusinder, thi Floden myldrede af dem, saavidt Øiet naaede.

Noget om Valen. — Ved et Møde i Königsbergs polytekniske Forening for en Tid siden foreviste Professor Bennede et Glasfar med Aalehngel og meddelte nogle Oplysninger om Valens Liv. Det er en besynderlig Foreteelse, at al i

rindende Ferskvand levende Aal er Hunner, og at Hannerne befinder sig i Havet. Aalen trækker mod Slutningen af Sommeren ned mod Havet, hvorhen den kommer senhøstes, graver sig ned ligetil Hovedet i Gytjen paa Haabunden, og foretager der om Vinteren sin Forplantning. Aalens Eggestof ligger langs Angraden, ligner foldede Baand, der ser ud som Fedt og indeholder hos middelstor Aal ligetil 5,000,000 Egg, som dog er meget mindre end hos andre Fiske. De smaa Aalunger stiger om Vaaren i store Mængder op til Overfladen og begiver sig op i Floderne. De smaa Fiske er da endnu uden Kjon og udvikler sig først i Ferskvand til Hunner, hvorunder de, som forbliver i Havet, bliver Hanner, men ikke opnaar Hannerne's Størrelse; disse bliver den første Høst 9 Tommer lange, den anden Høst allerede 18 T. og det tredje Aar saa store, at de kommer i Handelen. Besynderligt er det, at man efter Regnen finder en Mængde døde Hunner ved Flodmundingerne. Aalens Liv har allerede i længere Tid været iagttaget i Frankrige; det samme er i den sidste Tid steet i Elben og Weser, blot i Ostpreussens Flodomaade har dette ikke været muligt, da man der endnu ikke har opdaget Yngelens Opftigning, skjønt Fiskeriforeningen har udlovet en Belønning til den, som kan meddele Oplysninger derom.

Træ til Brolægning. — Efter fyldestgjørende sammenlignende Forsøg er — skrevet det engelske Tidsskrift Iron — Kampen mellem Granit, Asfalt og Træ som Brolægningmateriale for Gaderne's Kjørebane bleven afgjort til Gunst for Træet, og en af Londons Kommunebestyrelse nylig vedtagen Beslutning kan betragtes som den endelige Stadfæstelse af dette Resultat. Mr. Heywood, Londons Stadsingeniør, har paavist, at førend en Hest falder, kan den antages at gaa paa Stenbrolægningen 132 eng. Mil, paa Asfalt 191 eng. Mil og paa Træ 446 eng. Mil; og skjønt der ved Sammenligning mellem de to sidstnævnte Materialier er en ubetydelig Fordel med Hensyn til Bekostningen paa Asfaltens Side bliver den mere end opveiet paa anden Maade. Med Hensyn til Lethed ved Trækningen og Fraværelsen af Larm er der ingen Sammenligning mellem Træ og Granit, og siden Overfladevandet holdes borte ved Hjælp af Asfalt, er Træ blevet et af de varigste Brolægningsemner. Den Hurtighed, hvormed det kan lægges, og den Lethed, hvormed det kan repareres ere ikke de mindste af dets Fortrin, og den Blankeklædning, der nu benyttes til Overbygning, giver derhos stor Elasticitet, fordeler Vægten ligelig over hele Brolægningen og forøger derved dens Varighed.

Det er fordelagtigt for begge Parter, at Kontingenten indsendes i Tide. Saasnart Betaling indløber, skal Kwittering blive sendt; hvis den ikke kommer inden 2 Uger efter Afsendelsen af Pengene [eller for Pacific-Staternes Bedkommende inden 4 Uger], saa skriv igjen og meld det. De, som staa til Rest for 1880 og ældre Aargange, erindres om at indsende Betaling uden Ophold. Send Pengene paa en betryggende Maade, saa de ikke blive borte undervejs.

Adresse: R. Thronsen, Decorah, Iowa.

Indhold: 3 Land i Quebec. — Familien Hølleringen. — Fattigmands Suk ved Marskiftet. — Nogle Eiendommeligheder ved Mississippifloden. — Den gavmilde Mand's Hest. — Dr. Addison Alexander's Monosyllable Poem. — Panamafanalen. — Gaader og Opgaver. — Blandinger — Nytt og Gammelt.

E. M. MATHER,
JUSTICE OF THE PEACE,
COLLECTING AGENT.

Office over Spencers Harness Store - DECORAH, IOWA.

M. N. JOHNSON & BROTHER,
Attorneys at Law,

M. N. Johnson,
NOTARY PUBLIC. }

DECORAH, IOWA.

DAN. NOBLE,
SADELMAGER,

handler med

Sadler, Svøber, Bidsler etc.
Decorah, - - - - Iowa.

RUTH BROTHERS,

DECORAH, IOWA,

handler med Stangjern, Spiger og Glas, Koge- og Kaffelovne samt Kobber- og Blikvarer, Gaardskredstaber og Verkstøi, Bygningsmaterialier, saasom Vinduesglas, Døre, Blinds, Bygningspapir, Blyhvidt og Olie.

Kobber- og Blikvarer repareres. Tagrender forfærdiges til billige Priser.

☞ Elstere af den skønne Psalme: „Hjertelig kjær, har jeg dig, Herre“, gjøres opmærksomme paa Bant. Wieses Bog

Lidt Psalmehistorie med Mere,

der indeholder mange vakte Fortællinger om denne Psalme. Bogen faaes smukt indbunden hos J. E. Lee, Decorah, Iowa, for 50 Cents, i Guldfnit 75 Cents. (Overskuddet er bestemt til et veldædiget Niemed).

J. T. RELF,
PHOTOGRAF,

handler med Kammer, Lister, Albums, Fløiels-Iudsatninger, Stereoskop-Billeder etc
Gamle Billeder kopieres.

Smaa børn photograferes ved den nye Methode langt hurtigere end før. ☞ Alle mine Negativbilleder retoucheres af den anerkjendt dygtige Retoucher, Miss Emilie Christopher. Afslæg mig et Besøg. Mit Galleri er over Montgomerys Drugstore,
Decorah, Iowa.

20de Bind af „For Hjemmet“,

indeholdende den meget interessante og lærerige Reiseskildring

Nordvest-Passagens Opdagelse,

foruden meget andet interessant Læsestof, sendes portofrit for \$1.00.

Adresse: A. Thronsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

PETER GJEMS,

Reisende Agent for

G. R. Montagues LaCrosse Steam Marble Works,
tegner Abonnement paa „**For Hjemmet**“. De, som tegne sig
paa hans Liste, kunne betale Kontingenten til ham.

26ldre Bind af „**For Hjemmet**“.

11te og 12te Bind (1876 I og II), 13de og 14de Bind (1877, I og II),
og 17de Bind (1879 I.) er udsolgt.

15de Bind (1878, I.) indeholdende 1ste Halodel af den interessante Skil-
bring „Philip Ashton eller den nye Robinson“, „Martyren i St. Andrews“,
„Jacob Flint's Reise“, „Arkimedes“, m. m. M., sendes portofrit for \$1.00

16de Bind (1878, II.) indeholdende sidste Halodel af Fortællingen „Philip
Ashton“, „Elisabeth“, en dansk Fortælling, „Stanleys Reise paa Kongofloden“,
„Skovfjernen“ (Misionær Fjellstedts Ungdomshistorie) og meget andet inter-
essant Læsestof, sendes portofrit for \$1.00; begge disse Bind for \$2.00

18de Bind, se 2den Side af Omslaget.

19de Bind, indeholdende blandt Andet „En ung Piges Historie“ og Mis-
fignsberetningen „Ser Nar blandt de røde Indianere“, portofrit for \$1.00.

20de Bind, indeholdende den ualmindelig interessante og lærerige Rei-
sefildring „Nordvest-Pasfagens Opdagelse“ foruden meget andet udsøgt
Læsestof, portofrit for \$1.00; alle 5 Bind for \$4.00.

Hvert Bind bestaar af 12 Hefter og udgjør 384 store Oktavsider, Titels-
blad og Indholdsregister indbefattet.

Adresse: **N. Thronsdjen,**

Dr. 14, Decorah, Iowa.

To Søstre, en Fortælling fra en norsk Fjeldbygd (4 Hefter af „**For
Hjemmet**“) portofrit for 25 Cts.

Adresse: **N. Thronsdjen, Dr. 14, Decorah, Iowa.**

For 10 Cents

sendes portofrit et Hefte, indeholdende
„**To ældgamle Sange fornede**“,
nemlig **Solvtalvisen** og **Den guldne ABC** 8 for 50 Cts., 20 for
\$1.00, 100 for \$3.50. Adresse: **N. Thronsdjen, Dr. 14, Decorah, Iowa.**

RUDOLPH & SON,
Apothekere og Boghandlere,

Decorah, Iowa.

Lægemidler tilberedes samvittighedsfuldt efter Lægers Recepter.

Iver Larsen
sælger udelukkende for Kontant og handler med
DRYGOODS, NOTIONS,
Færdiggjorte Klæder,
Hatte, Huer, Støvler, Sto, Kolonialvarer, etc. etc.
Steyers Bygning ved Siden af Winnesheif House.
Decorah - - Iowa.

A. C. Smith, M. D.,
Dien- og Dre=Læge.
Decorah = = Iowa.

Philip Ashton eller den nye Robinson,
Martyren i St. Andrius, Jacob Flints Reise, Elisabeth, en dansk Fortælling,
Skovstjernen (Missionær Fjeldstedts Ungdomshistorie) — alle disse og flere
mindre Fortællinger samt meget andet interessant Læsestof findes i 9de Aar
gang (15de og 16de Bind, 24 Hefter) af „For Hjemmet“, der sendes porto-
frit til hvilkenkomhelst Adresse i de For. Sta er og Canada for \$2.00.
Adresse: K. Thronsdjen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

Ny Möbelhandel.

J. JACKWITZ.
DECORAH, IOWA.

Alle Slags Møbler, saavel simple som fine og elegante, sælges til Ti-
ders billigste Priser. Reparationer udføres.

Ligklister hæves paa Lager. Begravelser bejorges.

Nogle Rest-Exemplarer af

Socrates's Forsvarstale ved Platon
samt Fortællingen „To Søstre“ (8 Hefter af „For Hjemmet“) sendes ti sam-
men portofrit for 35 Cents.

Adresse K. Thronsdjen, Decorah, Iowa.

E. P. Johnson,
ATTORNEY AT LAW,
Adams Block. DECORAH, IOWA.

Fem Bind af „Vor Hjemmet“,

nemlig 15de, 16de 18de, 19de og 20de.

(Urgangen 1878, sidste Bind af 1879, samt Uarg. 1880), hvilket til-
sammen udgjør 60 Hefter eller 1820 Sider med udvalgt og afveg-
lende Læsestof samt Titelblade og Registre, sendes portofrit for \$4.00.

Adresse: **N. Thronsdien,**
Decorah, Iowa.

ST. OLAF'S SCHOOL,

En lutherisk Høistole for Gutter og Piger,

Northfield, Minnesota.

Nye Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er
\$30.00 for Skoleaaret (10 Maanedes) og for en Termin i Forhold. Kost billig.

Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren

Th. N. Mohu, Northfield, Minn.

P. E. Haugen,

— Eier af —

Decorah Marble Works.

Water St. - - DECORAH, IOWA.

Jeg tillader mig herved at gjøre Landsmænd i Winnesheit og Allamakee
Countier i Iowa, samt i Fillmore, Houston, Freeborn, Goodhue og Olmstead
Countier i Minnesota, og forresten i hele den nordre Del af Iowa og sydlige
Minnesota, opmærksomme paa, at jeg nu er istand til at erpedere alle Ordres
med kort Barsef. Jeg har sikret mig de bedste Arbeidere og kan udføre smukt og
billigt Arbeide. Da jeg ogsaa har norste Stenbuggere, har Landsmænd den
Fordel, at de kan faa sin Insription seifri, hvilket er aldeles umuligt, hvor
man blot har Arbeidere af andre Nationer.

Som reisende Agenter har jeg engageret Dhrr. Harvey Miller og
Julius Rosenheimer. ~~~~~ P. E. Haugen.

Enhver, som ønsker Gravstene, og ikke træffer min Agent, kan derom tilskrive
mig, samt angive, hvor kostbar Sten han ønsker, og jeg skal da sende ham Teg-
ninger med vedføiet Pris, hvorefter han kan sende mig tilbage det Exemplar,
han udoelger, tilligemed Ordre og Insription samt nærmest Feragt-Office.

P. E. Haugen.